

Pentru ca România să pășească cu adevărat pe drumul schimbărilor fundamentale, se impune o singură schimbare în vârful piramidei

Cu patru ani în urmă, în seara zilei de 12 ianuarie, foarte proaspătul emanat Ion Iliescu se confrunta pentru prima dată, concomitent, cu trei adversari: opoziția partidelor politice deja constituite, opoziția străzii și opoziția din interiorul propriei grupări politice numită, pe atunci, FSN. Înghesuit din trei părți și nu foarte sigur de sprijinul Moscovei și al vechilor structuri pe care intenționa să-și întemeieze puterea, Iliescu era dispus la orice compromis, la orice concesie. L-am privit de la doi pași când, cocoțat pe tancheta din fața Palatului Victoria, crispat și fără urmă de zămbet pe luminosul chip, accepta, la presiunea străzii și scoaterea în afara legii a partidului pe care îl slujise, cu zel și cu devotament, o viață întreagă și reintroducerea pedepsei cu moartea și desființarea Securității. Intimidat și, asemenea predecesorului său uluit că poate fi contestat de cineva, Ion Iliescu participa la primul și ultimul său dialog cu manifestații. Niciodată nu avea să mai accepte așa ceva. Atunci am auzit pentru prima dată dulcele slogan "Jos Iliescu!", care avea să facă o lungă carieră. Dezorientat de poziția de expectativă a fraților (săi), ruși, surprins de cererea fermă a PNȚCD de a nu transforma FSN-ul în partid politic și încrâncenat de manevra lui Dumitru Mazilu, care a fost la un singur pas de reușită în încercarea de a-l debarca, Ion Iliescu a ieșit serios din fotoliul din acea primă confruntare. S-a redresat însă rapid, a revenit asupra tuturor concesiilor și, mai ales, și-a însușit trei reguli de la care nu avea să se mai abată nicicând: nici un dialog cu strada, nici o concesie făcută adversarilor politici și eliminarea oricărui aliat politic care "mișcă în front".

După exact patru ani, deci în seara zilei de 12 ianuarie 1994, același Ion Iliescu, solid instalat în fotoliul prezidențial, sigur de el, invita opoziția constituită în Convenția Democratică la "consultări", la Palatul Cotroceni. "Consultările" au fost transformate de Iliescu într-o jalnică parodie, care nu urmărea altceva decât afirmarea disponibilității președintelui pentru dialogul cu forțele politice ale opoziției. Ca și când ai putea dialoga cu un surd!

Iliescu nu s-a gândit nici o singură clipă să cedeze măcar o fărâmiță din putere. Poate, eventual, să obțină ceva, fără a oferi însă nimic în schimb. Poate un fel de moratoriu, în urma căruia opoziția să accepte să sprijine Guvernul Văcăroiu!! Propunerea concretă cu care opoziția s-a prezentat la Cotroceni, aceea de constituire a unei alte majorități parlamentare, acceptând cooperarea politică cu

Seria a V-a, Numărul 17
16 PAGINI - 150 LEI

P210330

Săptămâna 20 - 26 ianuarie 1994
Director: RADU VASILE

Fondat 1928

Dreptatea

SĂPTĂMÂNAL AL PARTIDULUI NAȚIONAL ȚĂRĂNESC CREȘTIN DEMOCRAT

partidul creat pornind de la Ion Iliescu și pentru Ion Iliescu (PDSR), nici nu a fost luată în seamă, nefiind receptată

și alte concesi, iar teama de căile necunoscute pe care ar putea să o apuce o eventuală alianță cu forțele

forțele democratice trebuie să adopte o atitudine tranșantă. Să refuze în primul rând, participarea la oricare alte "consultări" de acest tip, care au ca unic scop ameliorarea imaginii publicitare a președintelui Iliescu, cel care a dovedit că nu merită calitatea de interlocutor pe care opoziția i-a conferit-o cu generozitate.

Să nu mai accepte, jumătățile de măsură, care nici nu există, în condițiile în care Ion Iliescu nu vrea să împartă puterea cu nimeni. Deci opoziția democratică trebuie să lupte, cu mijloacele politice de care dispune pentru a prelua întreaga putere. Atunci va putea fi vorba de schimbări fundamentale în viața politică, socială și economică a României. O remaniere guvernamentală sau chiar schimbarea Guvernului Văcăroiu cu un alt Guvern Văcăroiu, nu poate aduce nimic nou în planul politic. Alegerile anticipate, dacă se vor ține și vor fi organizate de un executiv de tip Văcăroiu, nu vor fi relevante, din motive pe care le cunoaștem foarte bine. Țara are însă nevoie acută de schimbare, de o schimbare de esență care să înlăture fără menajamente toate vechile structuri comuniste care constituie cea mai grea plagă pe trupul României. Din nefericire, nimic nu va putea fi schimbat atâta vreme cât președintele țării va fi Ion Iliescu. Faptul că de el depinde luarea marilor decizii care privesc soarta României, s-a văzut în mod limpede miercuri, 12 ianuarie 1994, la Cotroceni. Dar tot atunci s-a văzut că pentru Ion Iliescu soarta României este un amănunt secundar, pe el interesându-l în primul rând conservarea puterii pe care a acaparat-o și perpetuarea, atât cât mai este posibil, a vechilor structuri, a "valorilor perene ale comunismului" cărora și-a închinat toată viața.

Și pentru că am trăit în aceste zile sub semnul lui Eminescu, i-aș propune actualului președinte să pună să fie săpate în piatră la intrarea în Palatul Cotroceni, două versuri care poartă girul geniului eminescian și se pot constitui în deviză politică iliesciană:

"Iar noi locului ne ținem,
Cum am fost, așa rămânem!"

Mircea Vlad

ca soluție politică serioasă și responsabilă, ci ca o năstrușnicie a opoziției. Și era firesc să fie tratată astfel într-o perioadă în care restaurația foștilor activiști se face la lumina zilei, când la Cotroceni s-a regрупat toată floarea defunctului regim comunist. Iliescu știe că orice concesie făcută opoziției ar atrage alte

democratice, constituie motivul major care îl împiedică să accepte așa ceva.

În urma ultimelor "consultări", care s-au vrut "istorice", dar în fapt au fost jalnice, pornind de la rigiditatea de care puterea a dat dovadă și de la înțelegerea faptului că Iliescu nu este dispus să coopereze cu opoziția, chiar dacă miza este soarta României,

Maxima săptămânii: "Libertatea înseamnă puterea de a face orice nu dăunează altcuiva" (din Declarația Drepturilor Omului și Cetățeanului).

Efemeride

20 ianuarie - 26 ianuarie (Gerar)

În săptămâna aceasta, pe 21 ianuarie, pomenim pe Sfântul Maxim, care s-a născut în anul 580 la Constantinopol. După strălucite studii intră în slujba împăratului Eraclie, ajungând secretar de Stat. A apărut (cu prețul multor suferințe) dreapta credință de alterările monoteismului, crezând că ajunsesse să fie îmbrățișată chiar de împărat și de patriarh. De aceea Sfântului i s-a spus "Mărturisitorul".

20.1.1880 - A apărut la București revista "Literaturul" sub îndrumarea lui Al. Macedonski.

21.1.1920 - S-au încheiat lucrările Conferinței de Pace de la Paris. Drept răspuns la contestațiile trimisului maghiar, Puterile Centrale arată că "dreptul istoric nu poate fi invocat împotriva dorinței popoarelor".

22.1.1869 - S-a născut Valeriu Braniște, politician și ziarist, militant pentru cauza națională a românilor ardeleni. A fost redactor al ziarului "Dreptatea" (de la Timișoara) și a făcut parte din Consiliul Dirigent.

23.1.1821 - Tudor Vladimirescu dă Proclamația de la Padeș, adevărat manifest-program al revoluționarilor panduri.

24.1.1862 - La împlinirea a trei ani de la Unirea Principatelor se deschide în mod solemn primul parlament ales, moment care marchează începutul vieții politice democratice în țara noastră.

25.1.1595 - Trupele române conduse de Mihai Viteazul îi atacă prin surprindere și îi înfrâng pe turci la Ruciscu (azi Ruse) după ce au trecut Dunărea înghețată.

26.1.1869 - Se pun, la Timișoara, bazele Partidului Național al Românilor din Banat și Ungaria, care îl alege în fruntea sa pe Al. Mocioni.

Radu-Mihnea Dragomir

Târgu-Jiu: Monumentul lui Tudor Vladimirescu

Dreptatea

Secretar general de redacție
MIRCEA VLAD

Șefi de departament:
DAN BANICA: informații
OVIDIU PATRASCANU: politic
ȘTEFAN CALIGA: internațional
IOAN FRANCU: sport

Fotoreporter: **PETTER GHEORGHE**

Grafică și machetare:
ROXANA BURCESCU

Secretariat de redacție:
IOANA BERCIU

Secretariat:
CAMELIA DOBREANU
Finanțier-contabilitate:
ECATERINA BUCU

Juridic:
GHEORGHE POPESCU

Documentare:
CONSTANTIN CEACU

Difuzare:
GHEORGHE DUMITRU
DRAGOS CEACU

Curier:
LUMINIȚA DAMIAN

Correspondenți speciali:
SUA: SILVIA DUTCHIEVICI
SUA și Canada:

ADRIAN MIHAIL GRIGOROPOL
Geneva, München:
STELIAN IONESCU
Bruxelles: **COSMIN BROASCA**

Correspondenți teritoriști:
SORIN GRECU - Cluj

VIRGIL COSMA - Iași

RADU SIMON BORDEANU - Hureadoara

NICU VRANCEANU - Bacău

COSTEL IONESCU - Brașov

MALIN DUMITRIU - Alba

VASILE VASILCA - Alba

IONEL BOTEA - Caraș-Severin

FLAVIUS BREZEANU - Brăila

FLORIN RADULESCU - Vrancea

MIHAIL ENCIU - Slobozia

GHEORGHE SIMIANU - Suceava

ADRIAN SIMEANU - Argeș

DIANA MUNTEANU - Prahova

CĂTĂLIN POPESCU - Prahova

MIHAIL BARBU - Valea Jiului

GHEORGHE TUDORAN - Arad

SERGIU PARCUTIU - Arad

DANTE M.C. SEDAN - Timiș

VICTOR PIETREANU - Teleorman

FLORIN CUCUREZEANU - Teleorman

IOAN GAVRILĂ - Tulcea

Redacția și administrația:
Calea Victoriei nr. 133, et. 2

Tel. 650 41 25

Fax. 650 64 44

70 179 - București - sector 1

Cont virament nr. 4510501106

B.C.R. filiala S.M.B.

Tehnoredactare
computenzată:
**RL-Info
Team**

Șefi tură calculator:

Aurel Neagu,
Mihnea Radu

Tipar executat de tipografia:

România Liberă

M

rin

ată

po-

-ar-

i, d.

e. G

grad

ate,

ntro-

tes,

leacă

În

ocol

foto-

ni c

zută

să im

ar fac

Cititorii întreabă, medicul răspunde

Domnului Popescu Constantin, de 80 de ani, sectorul 2 București: Este vorba de o gripă. Vă recomandăm Polidin 2 fiole pe zi o dată intramuscular, 4 tablete Bisepтол pe zi și multă vitamină C200. Beți multe lichide și poftiți la control peste 4-5 zile.

Doamna Ionescu Adina din București, sector 6, având hipertensiune arterială (190/100) se recomandă Propanolol 0,04, 3 pe zi, Furosemid 1/zi, dimineața, cu foarte multe lichide și seara, la culcare, 1 tabletă Ciclobarbitol. Vă așteptăm la control (sau să ne contactați telefonic) după aproximativ 8-9 zile.

Domnule Cristea Vasile-67 ani din sectorul 6 vă recomandăm 4 tablete Carbocromen pe zi, 2 tablete Nifedipin pe zi și permanent 3 tablete Dipiridamol pe zi. Când temperatura scade sub -5 gr. (sub zero) luați 6 tablete Dipiridamol (2 x 3). Succes și vă așteptăm la control peste 2-3 săptămâni.

Anunțuri

Organizația Muncitorească Centrală a PNTCD anunță membrii și simpatizanții săi că joi 20.01.1994, la ora 17, la sediul central din B-dul Carol I nr. 34, în sala de ședințe din corpul B, etaj 1, va vorbi dl. conf. dr. NICOLAE CONSTANTINESCU, membru al Alianței Civice, pe tema: "Morală creștină și responsabilitate socială".

Miercuri, 19 ianuarie 1994, orele 17, la sediul PNTCD, sector 5 din str. dr.

Domnule Ion Manta-81 ani, sector 3, București, vă recomandăm în fiecare seară să faceți baie fierbinte la piciorul drept și apoi aplicații locale cu Troxevasin Gel, timp de 10-15 zile. Vă așteptăm la control și vă dorim succes la tratament. Căutați în măsura posibilului să nu purtați ciorapi strâmți (sau jartiere) ca să nu se producă staza venoasă.

Doamnei Liciu Florentina. O rugăm să vină la noi la cabinet pentru a primi Liman 2 cutii și Neufenac 1 cutie.

Anunț

Asociația medicilor PNTCD Anunță că următoarea ședință va avea loc la data de 22 ianuarie 1994, orele 10.00, în sala de ședințe, corpul B, etaj 1, în sediul central PNTCD - Bdul Carol nr. 34.

Dr. George Calalb

Staicovici, nr. 25 va conferința pe teme politico-economice dr. ing. ULM SPIEANU. Intrarea este liberă.

Organizația PNTCD sector 3 organizează, începând cu 4.03.1994 Cursuri practice de contabilitate comercială, pentru unitățile cu ridicata și vânzare cu amănuntul, cu capital de stat și privat, după noul plan de conturi.

Relații și înscrieri la sediul organizației din Bd. Carol I nr. 34, telefon 615.47.73

Asociația franceză de ajutor medical al românilor

Invită colegii medici și studenții în medicină la Masa rotundă de colaborare franco-română. Studiul multidisciplinar asupra esofagitelor și esofagului Barrett. Coordonator O.E.S.O. - Pr. R. Giulii, Spital Beaujon - Paris. Vineri, 21 ianuarie 1994, orele 17, Institutul francez, bdul Dacia 77, București.

Mica publicitate

Pierderi

Pierdut carnet student pe numele Mazilu Adina. Îl declar nul.
Declar nul carnet student pe numele de Mija Georgiana Nicoleta Consuela.
Pierdut carnet student pe numele Georgescu Monica. Îl declar nul.

Anunț

Amintim cititorilor ziarului nostru că se pot abona pe anul 1994, achitând contravaloarea numerelor asfel: 680 lei (4 ex. x 150 + 20 lei spezele postale); 2.210 lei pentru 3 luni (13 ex. x 150 lei + 260 lei spezele postale); 4.420 lei pentru 6 luni; 8.840 lei pentru 12 luni.

Plata abonamentelor se face până la 25 ale lunii la redacția "Dreptății" din Calea Victoriei 133, sect. 1, București, completându-se cuponul de abonament din publicație și restituindu-l redacției noastre cu plata contravalorilor de mai sus sau la oficiile poștale locale, având numărul din catalog: 2129/94.

Doresc să mă abonez la ziarul
Dreptatea
pentru

Nume.....	Prenume.....
Adresă.....	Cod poștal.....
Localitatea.....	Județul.....
1 lună = 680 lei	3 luni = 2.210 lei
6 luni = 4.420 lei	12 luni = 8.840 lei

Redacția publicației "Dreptatea", București, Calea Victoriei 133, et. 2, sectorul 1. Tel. 650 41 25; fax: 650 64 44. Cont virament 4510501106. B.C.R. filiala S.M.B. Suma de lei s-a depus cu chitanță nr.

CUPON DE ABONAMENT

La Cotroceni, președintele Iliescu ascultă cu răbdare, dar face tot ce știe!

După cum se știe, săptămâna trecută, conducerea Convenției Democratice din România s-a întâlnit la palatul Cotroceni cu președintele Ion Iliescu, pentru consultări privind starea actuală a țării. Din partea PNTCD au participat domnii Ion Diaconescu, Mircea Ciomara și Ulf

Spineanu. Domnul Ion Diaconescu a avut amabilitatea să facă o declarație în exclusivitate pentru săptămânalul nostru: "Convorbirile de la Cotroceni s-au desfășurat așa cum era de prevăzut. Adică dl Iliescu nu a ieșit din cadrul pe care-l fixase

cu ocazia convorbirilor avute anterior. Ne-a propus un pact politico-social fără să facă nici măcar o aluzie la o eventuală schimbare de guvern. D-sa a sugerat că pactul trebuie realizat doar între partide, iar în ceea ce privește guvernul - că nu ar avea nici o putere, că nu este căderea lui - după Constituție - să facă și să desfacă guverne. Dl Iliescu a spus că propune acest pact, deoarece ar avea o influență benefică asupra țării, dată fiind situația grea a economiei naționale. D-sa nu este așa de pesimist cum suntem noi, considerând că în 1993 s-au făcut lucruri excepționale, că s-a oprit degringolada economică și că așteaptă în anul 1994 salturi înalte.

Poziția noastră a fost foarte clară: nu suntem împotriva unui asemenea pact, dar acceptăm numai anumiți parteneri. În acest sens, noi vedem constituirea unei alte majorități parlamentare pornind de la existența unei opoziții puternice. Deși actualul partid de guvernământ plus opoziția ar putea forma o nouă majoritate parlamentară, pe baza căreia s-ar putea forma un nou guvern ce ar avea credibilitate atât în interior cât și în exterior. Dl Iliescu nu a avut altă reacție în afară de sfatul contactării în acest sens a celorlalte partide. Deci d-sa nu s-a rezumat la PDSR așa cum am subliniat noi: mai mult decât atât, dl Iliescu a declarat că nu se va amesteca în discuții, deoarece nu are influență în viața politică. În concluzie, considerăm că s-a spus lucrurilor pe nume și rămâne

ca dl Iliescu să decidă pentru viitor. Probabil că numai dacă presiunea socială va fi îndejuns de mare dl Iliescu va renunța la o parte din putere și va îmbrățișa propunerea noastră."

Deci lucrurile sunt limpezi în ceea ce privește Cotrocenii: dl Iliescu a inițiat această serie de convorbiri pentru a fi "acoperit" în eventualitatea unor mișcări sociale, nimeni neputând să-i reproșeze că a evitat dialogul și că a neglijat interesele societății. Ceea ce este mai îngrijorător este faptul că o asemenea campanie de legitimare a bunăvoinței și deschiderii președintelui țării nu se face numai în scop de apărare, ci ar putea justifica atacuri dure la adresa sindicaliştilor ce au început deja grevele.

Faptul că inițiativa dlui Iliescu nu este decât o mișcare de învăluire reiese clar și din afirmațiile mustind de ipocrizie cum că nu ar avea nici un fel de influență în viața politică. De altfel, demontarea acestor afirmații a dat tonul particular pentru întreg șirul de convorbiri purtate din 1990 încoace - discuțiilor de săptămâna trecută, liderii opoziției afirmând un lucru pe care dl Iliescu l-a negat zâmbind, și anume că domnia sa conduce practic țara și că dacă ar vrea într-adevăr un pact social, acesta s-ar realiza.

În rest, am reținut afirmația foarte semnificativă a dlui Ciomara: "Îmi pare rău că am pierdut trei ore pentru acest act propagandistic."

Ovidiu Pătrășcanu

ALȚII DESPRE NOI The Wall Street Journal Europe

În numărul său din 30 decembrie 1993, în cunoscutul cotidian, a apărut o serie de aprecieri referitoare la situația existentă în statele foste comuniste central și sud-est europene. O atenție specială este acordată României în articolul intitulat "Crime împotriva umanității", din care spicuim următoarele:

"Toți cei care au comis crime împotriva umanității, în egală măsură și aceia care au dat ordin sau s-au aflat în funcții importante pe plan politic, trebuie judecați, deoarece sunt la fel de vinovați ca și aceia care au apăsât pe trăgaci", afirmă autorul, dl Kuroll. "Mulți dintre ei au primit ordine și medalii" continuă domnia sa, afirmând că pedeapsa trebuie să fie severă. Mai mult, cei care sunt vinovați trebuie să lupte cu propria lor conștiință, căci aceasta este o parte a suferinței lor. În același timp, ei trebuie determinați să vorbească, căci numai așa națiunea va putea să-și "spele istoria și să înainteze".

Comentatorul cunoscutei publicații continuă, făcând aprecieri cu adresă precisă la țara noastră. "Asemenea apeluri pentru pedepsirea vinovaților și pentru dreptate pot fi auzite de-a lungul și de-a latul Europei... Să luăm ca exemplu România, unul dintre ultimele bastioane ale comunismului necruțător de sub Nicolae Ceaușescu. Acesta a fost executat în mod sumar împreună cu soția sa Elena imediat după înălțarea lor în 1989. Dar numai o parte a agenților din Securitate sau a acoliților săi, care vreme de decenii au practicat teroarea stalinistă, au fost judecați și condamnați. Unii dintre aceștia, ca de exemplu fiul lui Ceaușescu, Nicu, acuzat de însușire de bunuri publice, au fost eliberați pe motive medicale.

Critici adresate președintelui român Iliescu, un fost comunist, au fost în mai multe rânduri făcute publice, dar repede au fost uitate."

Precum se vede, indiferent de departamentul sau oamenii care se ocupă cu "imaginea României" în lume, realitățile sunt cunoscute. De aceea, fără o schimbare salutară de optică, concretizată prin măsuri ferme, este greu de crezut că Europa ne va considera ca definitiv debarasați de mentalitățile și metodele, metodologiile practice de puterea comunistă.

Ștefan Caliga

SCEPTICUL INCURABIL

Protocoloalele Cotroceniului

Motive diferite în speță și greu de exprimat într-un limbaj comun pun periodic față în față instituția prezidențială cu opoziția democratică, apa cu focul cum s-ar zice, într-un dialog întotdeauna sincer și, după durată, cuprinzător sau pe aproape.

Grijile dlui Iliescu, indicat mai sus după gradul fotoliului pe care-l ocupă, sunt, cu toatele, legate de resorturile mobilei îndrăgite, ceea ce nu trebuie însă interpretat într-un sens restrâns, meschin: înmuiera droturiilor cam dure necesită timp, iar acesta se cucerește zi cu zi, chiar dacă alegătorii l-au fixat pe o durată mai mult decât satisfăcătoare.

În timpul discuțiilor cu opoziția, un protocol nescris impune celui ce folosește fotoliul prezidențial să nu-l părăsească nici o clipă, încât dacă cea mai neprevăzută întâmplare s-ar produce, de natură să impună o ieșire, președintele republicii ar face, probabil, uz de roțile obiectului,

cel pe care jargonul prejoaselor îl designa drept "sfătătorul muzelor". Prietenii pot fi primiți, în schimb, și în picioare, la capătul unei scări sau lângă o fereastră - nu pomenim de alte locuri, foarte curate, ca să nu trezim suspiciunea dlui Vadim, atât de gelos pe monopoliurile sale.

Opoziția năzuiește să participe la Putere, aceasta, atavic, tinde către cea mai desăvârșită puritate, de unde hălmicia cu care izbuteste ceea ce cu adevărat își propune: restaurația. Cu neobositul său joc de mâini - n-am zis mănute! - dl Ion Iliescu, factorul de contact nr. 1, pretinde opoziției democratice un gaj. Exact ce-i propusese, cu multe secole în urmă, intristatului doctor Faust, întrepidul Mefisto: un Pact. Pergamentul e redactat, lipsesc parafele.

Îl semnăm și apoi plecăm cu toții, ușurați, pe la casele noastre.

Estimp, dl Sălcudeanu s-a întors la ocupația sa predilectă, unde nu-l mai trage nimeni de fermoar, dl Everac își petrece

mult râvnitul concediu plătit la aer curat - avea mare nevoie! - în guvern se vor petrece schimbări, dacă așa va crede de cuviință dl Văcăroiu, sindicatele vor obosi, poate...

Este așa de simplu, încât îți vine să deschizi televizorul ca să urmărești ultima creație filmică a dlui Mircea Hamba, stingher, acum, după ce s-au interzis reclamele de țigări, sau să-i auzi perorând pe invitații aleși pe sprânceană ai dlui Iosif Sava, uluiți de a fi întrerupți când le e lumea mai dragă, de căle o bucată muzicală. Acestea sunt personalitățile momentului, nimic nu-i scapă distinsului muzicolog.

Cât ne privește, semnăm Pactul și intrăm în rândul oamenilor. Nu ne va mai acuza nimeni de a fi vânzându-i străinătății, operația în chestiune a fost energie preluată de organe specializate și se desfășoară cu succes. Cine va fi cuminte - și va fi! - nu se va mai mai trezi aruncat în stradă cu editura, librăria, asociația sa - eventual va trece sub aripa Ministerului Culturii sau va renunța singur. La viitoarele alegeri, Puterea va recolta, ea pe fărâșele vremuri, cântate de rapsozi, 99,99% din voturi și va fi garantat bine - ca și atunci.

E, așadar, de neînțeles de ce unii se mai opun încă ofertei dlui Iliescu și nu iau grabnic narcoticul, Noul dr Faust s-ar desface nu doar întinerit, după semnarea Pactului, ci de-a dreptul în leagăn, cu o tetină între buze. Meditam!

Barbu Cioculescu

Erată: Cititorii care constituie câte ceva din sensul unor fraze din trecutul nostru articol sunt rugați să citească: "atacuri... de prețutendeni... și până la urmă de unde nu te aștepti". Dacă nu sanctificați - în loc de dar - nu sanctificați.

Întâlnirea de la Palatul Șuțu

Marti, 11 ianuarie 1994, a avut loc obișnuita ședință lunară a Asociației Inginerilor P.N.Ț.C.D. Într-una din elegantele săli ale Palatului Șuțu, la ora 17 s-au reunit ingineri, cercetători, profesori universitari, specialiști cu funcții de conducere în economie, industrie și agricultură. Prezența a fost mai numeroasă ca oricând, la lucrări participând domnul V. Lis, vice-primar al sectorului 2, și conf. dr. mat. H. Oprică, șeful sectorului 3 P.N.Ț.C.D.

Lucrările au fost deschise de domnul dr. ing. B. Pițigoi, deputat P.N.Ț.C.D. de Argeș, președintele Asociației, care a prezentat succint tema următoarei întâlniri, privind transporturile din România. În continuare, s-a trecut la subiectul principal al întâlnirii, și anume discutarea Memorandumului privind politica economică a Guvernului României pentru anii 1994-1995, convenit cu F.M.I.

Principalele prevederi ale Memorandumului au fost prezentate de domnul dr. ing. I. Noica, care, printre altele, a remarcat stângăciile și inadvertențele în expri-

mare din text.

În continuare, domnul dr. ing. Ulm Spineanu, într-o expunere de circa o oră, a analizat conținutul capitolului de politică fiscală și al capitolului de politică monetară, făcând aprecieri pertinente dar incisive asupra soluțiilor adoptate de Guvern.

Expunerea domnului dr. ing. Ulm Spineanu a trezit un interes deosebit, fiind asaltat cu întrebări privind viitorul certificatelor de proprietate, cursul valutar ș.a.

La discuții au intervenit domnul conf. dr. ing. Gh. Băran, în probleme legate de privatizare și reforma întreprinderii, și domnul ing. C. Cristescu, în problema impozitării veniturilor agricole.

Următoarea ședință de lucru are loc în a doua zi de marți a lunii februarie, la sediul central al P.N.Ț.C.D., unde vor continua discuțiile despre Memorandum (prin intervenții scrise) și analiza situației transporturilor din România.

Asociația Inginerilor P.N.Ț.C.D.,
Conf. dr. ing. N. Băran

De curând, organizația județeană Tulcea a P.N.Ț.C.D. a chemat populația la o adunare, care s-a desfășurat în sala prefecturii.

În fața unei mari asistențe, care a participat la dezbateri în prima parte s-a cerut anularea odioasei sentințe pronunțate de un tribunal ilegal al unei auto-proclamate republici, nerecunoscute pe plan internațional, în procesul "grupului ILIE ILAȘCU".

În partea a doua au fost evocate cauzele care au dus la Revoluție și deturmarea acesteia.

Participanții au pornit apoi într-un marș al "tăcerii și recunoștinței", cu lumânări aprinse, la troița Eroilor Revoluției, unde a fost oficiată o slujbă religioasă în cinstea eroilor și s-a depus o coroană de flori.

În catedrala Sf. Nicolae, alăturată, s-a oficiat o rugăciune pentru ocrotirea dumnezeiască a condamnaților de la Tiraspol.

Simpozion

Organizația Tineretului Universitar Național Tărănesc din Galați a organizat un simpozion ale cărui teme au fost: Rolul Casei Regale a României în istoria modernă a Țării; Desfășurarea reală a evenimentelor de la 23 august 1944 și 30 decembrie 1947; Oportunitățile monarhiei în România la momentul actual și Personalitatea Majestații Sale Regele Mihai.

Prin expunerea rostită de domnul profesor Romeo Niță și completările domnului avocat C. Slădescu a fost reliefată adevărata istorie a Regatului României între anii 1866 și 1947. Doamna profesoară Mariela Neagu, revenită recent dintr-o călătorie în Anglia, a prezentat articole din presa engleză referitoare la destinul și personalitatea Majestații Sale, Regele Mihai și a relatat despre primirea la Alteța Sa, Prințesa Elena, la reședința din Durham.

Au participat membri ai organizației OENȚCD și TUNȚ.

Ticu Ciobotaru

Scrisoare deschisă

În numele inginerilor și arhitecților din întreaga țară care am promovat examenul de expert tehnic în iulie 1971, conform Decr. 79/1971, vă adresăm strigătul de nedreptate ce o săvârșește justiția față de noi:

În baza aceluși examen patronat de Consiliul Național pentru Știință și Tehnologie, am dobândit "TITLUL DE EXPERT TEHNIC" profesând 21 de ani și întocmind sute de mii de expertize pentru instanțele judecătorești din întreaga țară. După revoluție însă, această activitate ingierească, trecând de la un minister cu profil ingierească la ministerul justiției,

care nu are nici o tangență cu ingineria, din răzbușirea unui salariat de la Biroul de Expertize, s-a anulat în 1992 acel examen - fără nici o bază legală - și s-a organizat altul tot fără bază legală, ca să-l aibă și el.

Memoriile pe care le-am adresat Ministerului Justiției - care este în cauză - cât și acțiunile la instanțele judecătorești (tot ale justiției) au fost respinse succesiv, sfidându-se Legea, Drepturile Omului și probele pe care le-am depus în dosare, iar acum suntem la Curtea Supremă de Justiție, unde se întrevăd aceleași perspective, pentru că la noi justiția nu este obiectivă, ci aservită puterii ca într-o dictatură.

La Galați, la comemorările din 22 decembrie

PRIMARUL A FOST IZGONIT DE UN DIZIDENT

Pentru majoritatea "foștilor", depunerea de coroane la mormintele tinerilor uciși în decembrie '89 echivalează cu o spălare de păcate. O mare parte din cei care participă la aceste comemorări, în virtutea reprezentării diferitelor departamente ale administrației, sunt de fapt foști demnitari care în decembrie '89 condamnau public revolta "huliganilor" de la Timișoara.

La Galați, pe data de 22 decembrie, inginerul Ioan Grigorescu, consilier municipal independent, a condamnat această duplicitate imorală, somând pe prefectul județului, domnul Nicolae Beuran, să nu permită prezența la aceste comemorări a primarului Galațiului, Eugen Durbacă. Domnul I. Grigorescu i-a reproșat primarului, ajuns în fruntea obștii pe listele PSM-ului și emigrat la PDAR, atât vina de a fi fost un notoriu demnitar p.c.r.-ist, "izgonit din funcția de director al IUGC Galați ca și Ceaușescu din C.C.", cât și modul discreționar în care administrează astăzi orașul. "Cedând" Monumentul Eroilor din Decembrie '89, amplasat în centrul orașului, domnul Grigorescu a vegheat personal la mormintele tinerilor uciși în evenimentele din decembrie, apărându-le de ipocrizia festivismului primarului Eugen Durbacă.

În octombrie 1989, Ioan Grigorescu a fost arestat de Securitate pentru că, la ora intrării muncitorilor din schimbul II, a lipit manifeste pe porțile Combinatului siderurgic chemând siderurgistii la revoltă împotriva comunismului. A fost eliberat în după amiaza zilei de 22 decembrie, sub presiunea salariaților Combinatului siderurgic, care au înconjurat clădirea Securității, amenințând să o distrugă din temelii.

Oare acest proces - unicul în lume - nu constituie o pată și o dezonoare pentru justiția românească? Căci, în loc să se starpească bișnițarii și criminalii, tâlharii și corupții care fac țara de răs, se perseverează în nedreptatea făcută expertilor, numai pentru a părtini Ministerul Justiției, împotriva celor care am luptat în grozăviile războiului, am reconstruit țara și am servit instanțele judecătorești timp de 21 de ani!!!

De aceea, în căutarea "DREPTULUI CE NI S-A RĂPIT ABUZIV", ne-am adresat Comitetului Helsinki din România (APADOR) unde ni s-a spus că, dacă, după epuizarea forurilor din țară nu se va face dreptate, atunci va trimite dosarul nostru cu referat la Helsinki, apoi, la 20 septembrie 1993, cu nr. 16228, am depus

PNȚCD, Filia Valea Jiului intervine pentru salvarea unui fiu de miner

Doamna Eleonor Barlett, fondatoare și sufletul societății britanice "ELEONOR CHILDRENS CHARITABLE TRUST" din Bristol a venit, zilele acestea, la P.șani cu o misiune precisă. Domnia sa, piliu Prip, președintele filialei locale PNȚCD și Călin Hotice, un membru cant al partidului, au solicitat societatea să încerce salvarea copilului Bogdan Niciu, aflat într-o stare critică suferă de o grea și rară boală a inimii, nu i-ar îngădui să trăiască decât puțin. Bogdan are doi ani și jumătate, este unul din cei doi copii ai familiei Niciu. Tatăl său este miner la Aninoasa, Mama, împreună cu băiatul, a plecat ziua Sfântului Ioan Botezătorul, de Otopeni. De la aeroportul Heathrow, capitala britanică, micul Bogdan se îndrepta direct la HOSPITAL FOR SICK CHILDREN acolo unde doctorul John Deanfield îl va opera imediat. Opera costă 20.000 de lire sterline. Acești bani au fost strânși, liră cu liră, de oameni mare dragoste pentru copiii noștri. Se așteaptă că, în mass-media, știrile rele le înlocuiește pe cele bune. E adevărat, dar nu când e vorba de știri pozitive din Valea Jiului.

Mihai Bănuț

-CREZI CĂ MAI EXISTĂ UN CAP AL BUNEI SPERANȚE?

un memoriu cu anexe la Președinția României dar nu am primit nici un răspuns iar la 17 nov. 1993 cu nr. 4166 ni s-a comunicat de la Parlamentul țării că problema noastră este în dezbateri (anexa 1).

În presă și la radio Europa liberă s-au publicat proteste împotriva acestui abuz, dar orgolul și sadismul predomină și de aceea rugăm insistent pe domnul președinte al țării și Parlamentul sau forurile internaționale de la Strasbourg, Haga și Helsinki să oblige autoritățile române să respecte Legea și Drepturile Omului și să ne redea dreptul câștigat, judecarea cauzei fiind suspendată de Curtea Supremă de Justiție pentru rezolvare definitivă.

Alexandru Ioachimescu
Urmează 33 de semnături

Principalele aspecte legate de domeniul securității și apărării naționale

Mirajul integrării

Devenită deja problemă clasică a perioadei de tranziție, integrarea României în structurile NATO a prilejuit doar arareori un motiv de meditație atentă și profundă asupra acestui domeniu.

Abordată dintr-o perspectivă mult prea îngustă, probabila includere a României în umbra de securitate a NATO a dus la crearea, voit sau nu, a unui miraj social, dăunător intereselor fundamentale ale țării. Este evidentă necesitatea stringentă a integrării României în structurile euro-atlantice, dar prezentarea acestui proces numai ca o obligație a statelor occidentale nu face decât să ne îndepărteze de esența problemei.

Considerăm că ar fi mult mai indicată tratarea acestei problematice de pe bazele realismului politic. Să nu uităm că politica internațională este în primul rând o politică a interesului, susținută de vectorul puterii și acordând atât politică generală a României cât mai ales politica externă, cu acest principiu, nu facem altceva decât să grăbim atingerea unui obiectiv strategic de maximă importanță.

Din nepricepere sau din rea-voință se neglijează faptul că integrarea euro-atlantică

presupune atingerea unui anumit nivel de dezvoltare și satisfacerea anumitor criterii de organizare și de gândire, în plan politic, economic, cultural și mai ales militar.

Majoritatea analiștilor politici occidentali sunt de acord că la ora actuală există o cale unică, prin care țările Europei de Est să poată obține un mai mare angajament al Occidentului față de ele. Aceasta se referă la desăvârșirea reformei politice și economice prin care să se confirme atașamentul la valorile democratice ale societății de tip occidental, inclusiv prin consolidarea unui sistem de legături economice și de altă natură cu celelalte structuri vest-europene.

Finalizarea reformelor trebuie să se regăsească într-un climat de stabilitate politică și prosperitate economică, esențial abordării problemelor de securitate internațională.

O atenție deosebită trebuie acordată modificării structurilor militare, sistemelor de comunicație și armamentului, pentru a corespunde standardelor NATO, astfel încât cooperarea să devină posibilă în primul rând din punct de vedere tehnic.

Din nefericire raportând această grila la

situația actuală a României constatăm că la foarte multe căsuțe nu găsim răspunsul corect, adesea speranțelor noastre. Perpetuarea actualiei situații generale a țării, care reflectă necesitatea unui sistem de gândire și de acțiune eficient și în conformitate cu realitățile, nu înseamnă altceva decât continuă amănare a integrării în NATO.

Concluzia summitului de la Bruxelles și opțiunea actuală a țărilor membre NATO este lipsită de orice echivoc. Parteneriatul pentru pace reprezintă trecerea de la politica termenelor, actuala dezordine a sistemului internațional făcând imposibilă stabilirea unui termen final fix pentru calendarul integrării est-europene, la o politică criterială, de îndeplinire a anumitor cerințe de ordin politic, militar, economic etc. Parteneriatul pentru pace evidențiază disponibilitatea Occidentului pentru integrarea țărilor Europei de Est dar pasează responsabilitatea derulării acestui proces, partea decisivă de răspundere revenindu-ne nouă, atât ca est-europeni cât și ca români.

Trebuie să fim conștienți că prețul integrării va fi cu atât mai mic cu cât oferta României va

fi mai substanțială. Dacă nu ne străduim ca la actuala poziție geo-strategică să adăugăm și atuuiri de natură politică, economică etc, riscăm ca la final să ne trezim cu o graniță NATO la vestul țării și nu la estul ei, după cum ar fi firesc. Revenirea României la statutul de "stat de necesitate europeană" (Nicolae Iorga) ar constitui opțiunea decisivă în procesul integrării.

Fidel principiilor sale tradiționale, de afirmare continuă a intereselor naționale fundamentale, PNȚCD a precizat încă de la primul program politic (ianuarie 1990) opțiunea sa pentru aderarea României la structurile euro-atlantice, în special la NATO. Dar o aderare bazată pe obligații și avantaje reciproce, o aderare care în final să ducă la ceea ce secretarul general al NATO, Manfred Woerner, numea: "o comunitate politică de națiuni egale, împărțind valori și interese comune".

Julian Fota
Președinte PNȚCD, sector 1

FRAȚI ȚĂRANI,

De patru ani așteptăm de la noua ocărmuire să ne recunoască drepturile noastre câștigate prin muncă, luptă în războaie și jertfă, plătite cu sudoare, lacrimi și sânge.

O lege nedreaptă - Legea fondului funciar - aplicată cu violențe și părtinire de comuniști ne-a ținut mai mult pe drumuri și în judecăți decât pe ogoare.

După ce au împiedicat aplicarea Legii fondului funciar la timp, după ce au înlesnit însușirea bunurilor din patrimoniile cap-urilor de către foștii comuniști,

după ce au lăsat AGROMEC-urile să ne jecmănească, obligându-ne să plătim lucrările agricole mai mult decât face recolta pe care o muncim tot anul,

după ce ne-au ciumit loturile din toate părțile ca să-și constituie proprietăți pentru oamenii stăpânirii,

după ce ne-au făcut acționari la ias-uri falimentare de unde nu primim nimic sau aproape nimic,

după ce au favorizat, prin neimplicare, distrugerea pădurilor ce ni se cuveneau,

după toate poverile aruncate pe umerii noștri,

GUVERNUL ROMÂNIEI ȘI PUTEREA MAJORITARĂ VOR SĂ NE OBLIGE LA IMPOZITE PE TERENURI ÎNCĂ NERESTITUITE LEGAL

Zadarnic vom scotoici arhivele și vom obține hotărâri judecătorești!

Zadarnic vom aștepta la ușile primăriilor, prefecturilor, Guvernului și Președinției!

Nu vom fi auziți decât dacă vom striga într-un singur glas, într-o singură voință!

Veniți, asadar, de Ziua Unirii, luni 24 Ianuarie 1994, ora 12,00 la IASÎ, în Piața Palatului Culturii să-l cinstim pe Domnul CUZA, să sărbătorim UNIREA și să protestăm pașnic împotriva nedreptăților prezente și viitoare.

Cu cât vom fi mai mulți, cu atât șansele izbânzii vor fi mai mari.

Vor participa rapsozi populari din Bucovina, în frunte cu vestitul instrumentist Leonard ZAMA, care să ne veselească în zi de Mare Sărbătoare.

Vor participa parlamentari și oameni politici hotărâți să ne susțină cauza și să ne întărească credința într-o dreptate.

**NUMAI UNȚI VOM ÎNVINGE!
AȘA SĂ NE AJUTE DUMNEZEU!**

Deputat Vasile LUPU

O clarificare necesară: România este țară europeană!

A durat neașteptat de mult acceptarea României ca membru cu drepturi depline în Consiliul Europei de la Strassbourg. Și nu numai atât: acceptarea a fost condiționată de unele obligații: faimoasele nouă amendamente.

Important eveniment i-a bucurat pe toți românii care speră că vor urma efecte favorabile pentru țară.

Din păcate, guvernămții își arogă merite în obținerea acestei admiterii, meritele, dacă acestea există, sunt ale poporului român și nu ale guvernanților post-decembriști. Lor le aparține întârzierea acceptării și a apariției amendamentelor pentru care ar trebui să le crape obrazul de rușine. Lor și predecesorilor lor de dinainte de Revoluție.

România a făcut totdeauna parte din Europa. Nu numai geografic ci și economic, cultural și spiritual. Scoaterea României din unele organisme europene se datorează politici nefaste a regimului comunist, slugă a Uniunii Sovietice. Aceasta și-a impus voința și sistemul totalitar extremist care ne-a izolat de restul Europei (occidentale).

Vinovați sunt și aliații anglo-americani, care la finele războiului au cedat în fața aroganței și puterii militare staliniste.

Dacă Germania nazistă a capitulat necondiționat față de Aliați, aceștia la rândul lor, au capitulat necondiționat față de URSS: atât la Yalta cât și de Potsdam, cât și la Conferința de Pace de la Paris.

Cele mai tragice consecințe care au apărut în urma acestei capitulări le-a suportat România și anume:

1. Nerecunoașterea statutului de putere co-beligerantă, deși în ultima parte a războiului, România era a patra putere aliată și a avut o contribuție importantă la scurtarea și terminarea războiului cu o victorie totală pentru Aliați.

2. Neresituitarea de către URSS a teritoriilor românești răpite de aceasta în anul 1940, în urma încheierii funestului pact Molotov-Ribbentrop (abia dacă ni s-a retrocedat nordul Transilvaniei).

3. Înglobarea României în sfera de influență dură a Moscovei și impunerea regimului totalitar comunist care a distrus sistemul nostru politic democratic, economia, cultura, istoria și spiritualitatea noastră, culminând cu actul atroc de abolire

a monarhiei, adică de uzurpare a forme de guvernământ legală a țării, act care, din nenorocire, mai dănuie încă. Distrugerea fizică și morală a elitei românești, a țărilor înstărite și a oricărei forme de împotrivire față de politica nefastă a noului regim, de sorginte asiatic, străin de orice tangență cu tradițiile, concepțiile și organismele europene.

Acceptarea României în Consiliul Europei nu este deci o favoare care ni s-a făcut ci o restituire, o revenire de drept pe locul pe care s-a situat dintotdeauna.

România aparține Europei nu numai geografic, dar și istoric, economic și spiritual și nu de ieri, de azi. Ștefan cel Mare și Sfânt a fost supranumit Atlet al lui Christos pentru că a apărut Europa creștină de invazia otomană. Ministrul de Externe al României - diplomatul național țăranist Nicolae Titulescu - a fost ales de două ori consecutiv Președinte la Liga Națiunilor, pentru că România era o țară europeană, democratică și iubitoare de pace.

Economia interbelică a României s-a ridicat la nivelul celor mai avansate state europene iar cultura țării, având exponenți de talia unui Nicolae Iorga, nu ne puteam situa decât în cercul națiunilor europene celor mai dotate.

Atunci, de ce această umilire a țării noastre de a fi primită condiționat, acolo unde ea era, trebuia să fie, de drept? Cine se face vinovat de această situație deplorabilă?

Oare poporul român? Forțele politice naționale reprimare sălbatice de comunism? Nicidecum!

Se vorbește foarte mult despre Europa. Despre care Europă, însă? Geografic, acest continent se întinde la răsărit până la Munții Urali și Marea Caspică; deși au existat voci care îl limitau pe undeva, dincolo de România și Polonia de dinainte de război.

Generalul Charles de Gaulle preconiza o "Europă a Națiunilor" de la Atlantic până la Urali. Numai că și acum, după prăbușirea regimurilor comuniste și a URSS-ului există mai multe organisme europene care nu acoperă toată aria continentală. Se impune o reconsiderare a acestei situații nefirești, o acordare la noile realități.

România este definită ca o țară când est-europeană, când sud-est-europeană, când

balcanică (uneori în această ultimă postură chiar în sens peiorativ). Dacă Europa se întinde până la Urali și Caspică, atunci România este - pur și simplu - o țară central-europeană, așa că nu se mai poate face o asemenea aberantă discrepantă ca la Vișegrad (unde de altfel nici nu a fost invitată) și unde Ungaria, țară de pustă, s-a erijat în țară carpatică.

Cât despre "balcanismul" României, se poate demonstra, geografic, tocmai contrariu; pentru că Munții Balcani sunt amplasați la sudul Dunării. România este o țară carpatică, prin excelență carpatică, dar și dunăreană și maritimă în același timp.

Nici prin cultură România nu este o țară balcanică. În decursul istoric, poporul român a suferit diferite influențe, de la vest la est și de la sud la nord, dar cultura, tradițiile și mentalitățile sale sunt proprii, specifice și absolut unitare. De altfel nu există popor care să nu fi suferit influențe ale vecinilor săi. A pretinde altfel ar însemna a aluneca spre puritanism, chiar spre rasism.

Una dintre cele mai importante influențe a fost la noi cea bizantină, mai ales pe țărm religios (dar nu balcanic). România nu a devenit totuși o țară bizantină, după cum în Veneția, influențată puternic de Bizanț, a rămas un oraș italian. Nici faptul că la sud de Dunare trăiesc câteva sute de mii de români, nu poate determina poziția țării noastre în Balcani, după cum nici existența unui milion de români pe continentul nord-american nu ne poate îndritui a ne considera o țară... americană!

Asadar, suntem dintotdeauna țară europeană și creștină, o țară central-europeană.

Este necesară deci clarificarea pe plan general a acestei realități: cu recunoașterea că România este îndreptățită a face parte din toate organismele europene, fără discriminare și fără excepție. Poate că ar fi cazul ca unul din aceste organisme să aibă sediul la București. Recentă Conferința U.E.C.D. care a avut loc în capitala noastră a demonstrat această posibilitate.

Arhitect Nicolae Teodorescu

Ministrul Culturii, Marin Sorescu, a demis conducerea Muzeului Național de Artă având ca temei sfaturile unor funcționari deochiați

Mănați de o legitimă curiozitate, despre circumstanțele în care au fost destituiți dl Th. Enescu și dna Dorana Coșoveanu de la direcția Muzeului Național de Artă, am încercat să aflăm și părerea celor care au decis sau au sfătuit la aceasta. Dintre toți, singurul care a vrut să stea de vorbă cu noi a fost dl Godea, director, în același timp, al Muzeului Satului și al Direcției patrimoniului mobil. Știam că a stat mai mulți ani în Canada și am crezut că voi avea în față un român cu puternice influențe americanizante. Jălnică deziluzie. Am avut senzația unui ziarist de la defuncta "Scânteia", aflat în anchetă la un președinte de CAP. Dl Godea a vorbit de toate de-a valma: despre hârnicie, despre descurcăreală, despre răspundere și responsabilitate, apoi despre hârnicie și despre spiritul gospodăresc și multe altele de felul acesta. După ce a înșiruit la rezează și pe nerăsuflăte problemele și nevoile de care se izbește, am reușit cu greu să-l fac spună câteva vorbe despre cei doi ex-directori. M-a potopit cu aceeași avalanșă de vorbe din care cu greu puteam să desprind altceva decât o înverșunare mascată sub forma unei mâini populisto-birocratice. Năucitor, dl Godea mi-a vorbit despre "spiritul de răspundere" ce trebuie să-l guverneze pe un director care administrează banul și banul public, despre "incompetența ca director a dl Th. Enescu" în administrarea șantierului, că muncitorii umblă fleandura cu roaba pe întarșile (adică parchetul) din mahon, că nu a reușit să-și facă o dotare modernă, apoi că are o dotare, dar că nu o folosește. Am mai aflat cu această ocazie că domnia sa folosește la Muzeul Satului informatica și mi-a explicat ce înseamnă are informatica în ziua de azi, în societate. După care a revenit la dosarul Enescu și s-a arătat indignat că dl Enescu nici nu are operă: de asemenea nici dna Coșoveanu. Și ca să mă dumiresc m-a trimis la bibliotecă să mă conving. Dl Godea este un adevărat

personaj de roman prin volubilitatea de care se slujește ca să-și ascundă intențiile. La urma urmelor, "dacă Th. Enescu a stat la pusărie, asta nu-l face apt să fie director, ce, până noi n'am suferit?"

Pitoresc, așa cum îi șade bine unui șef de muzeu etnografic americanizat, cred că dacă mai aveam în față și o sticlă de pălincă, ar fi reușit să mă convingă de necesitatea "schimbării directorilor numiți de Pleșu". Oricum, dl director general în minister mi-a declarat că este "dator să-și susțină ministrul" și ca atare, având aceleași convingeri cu acesta, consideră că Muzeul național trebuie să fie condus de o mână forte. Iar acesta nu este altul decât Viorel Mărginean. La care se adaugă dna Theodorescu, o vechi organizatoare de expoziții la Uniunea Artiștilor Plastici. În altă ordine de

idei, dl director general s-a arătat indignat de indisciplina dlui Enescu în problema lucrării lui Brâncuși, "Domnișoara Pogany". Nu era treaba sa, zice dl Godea, să-și bage nasul în afacerea aceasta, ci a guvernului, care, prin mijloacele sale oculte ar fi rezolvat-o! Desigur, dl Godea este un bun organizator al muzeului pe care îl conduce, și ca atare "se bate pentru oamenii săi", așa cum îi șade bine unui director. (Cred că asta a învățat-o în Canada). Ceea ce nu am înțeles deloc este cum vine chestia cu plimbările în străinătate

ale directorilor, vreo 20-30 la număr. Citea acelea n-ar fi fost decât flendureală pe banii statului. Că muzeul nu ar fi beneficiat cu nimic. De altfel, vina cea mai de seamă a demisiilor este că nu au deschis muzeul, fie chiar și în condiții vitrege. Mi-am luat rămas bun de la multidirectorul Godea urându-i

"succes în activitate și multă, multă sănătate!" și am parcurs drumul până la Ministerul Culturii (cirea 500 m) cu 100 pe oră. Aveam o bănuială că nu voi fi primit de nimeni. Și așa a fost. Telefonul, desigur, este mai operativ. După ce am așteptat mai bine de o oră, secretara dlui Opris mi-a spus să vin altădată. Dl Sorescu era în Franța, iar dl Fănuș avea gripă. Stând de vorbă cu dl Bernea despre acestea toate, domnișoara nu s-a arătat mirat și mi-a spus că toate acestea se

inscriu în politica de restaurare comunistă. Oricum, a mai adăugat domnia sa, acum este vorba mai de grabă de o căldărie a bădărașilor. Mi-a dat ca exemplu un funcționar pe care a vrut să-l dea afară și pe care dl Golu îl proteja și care a ajuns până la urmă secretar de stat la handicapați.

M-am oprit la dna Coșoveanu, în final, care m-a lămurit în multe privințe. Am aflat astfel că valoarea banilor alocați pentru muzeu de către stat nu au fost suficienți decât pentru reparațiile lăzii clădirii, iar

toate dotările pe care și le-a procurat acum au venit din străinătate numai datorită succesului expozițiilor pe care le-a organizat dl Enescu, și în general colectivul. Desigur, toate acestea s-a scris poate destul. Ceea mi-a reținut atenția însă a fost cronologia evenimentelor care s-a soldat cu schimbarea direcției. 29 decembrie: Cei doi directori sunt chemați la o comisie formată din secretar de stat Tomuș, dna Rodica Geanănu (cadristă veche), dl Tugui (nu scriitor, ci fratele acestuia, probabil) și dl Opris (cu Mănăstirea Văcărești) și li se pune la vedere că sunt bătrâni și gata, asta e! 1 ianuarie: Are loc instalarea noilor directori - V. Mărginean, Roxana Theodorescu, Cornel Radu Constantinescu, cronicar de artă, care a contestat astăzi vără corectitudinea conducerii muzeului și a autenticității exemplarului "Domnișoara Pogany", aflat în custodia muzeului. 4 ianuarie: Dl Enescu și dna Coșoveanu se duc la ministrul Sorescu pentru a lămurii lucrurile, iar acesta se arată incurcat de nerozia subalternilor săi și promite că va veni la muzeu, în persoană. (Nu a mai venit). 5 ianuarie: Sorescu se adresa muzeului deciziile de numire cu data de 23 decembrie.

M-am dus la biblioteca de acasă să mă lămuresc despre opera lui Th. Enescu, despre care știam că este o figură de marcat în istoria de artă. Într-un fel avea dreptate dl Godea, era mică, nu avusesem bani să cumpăr toate cărțile. Norocul a fost cu dna Coșoveanu care m-a pus la curent.

Faimosul film din 30 decembrie de la TV se încheia cu întrebarea "și acum cine urmează la rând?" Cititorul trebuie să știe că la rând urmează acum Editura "Humanitas", calificată ca propagatoare a ideilor de dreapta, după părerea insolitului ministrului Sorescu și care vrea să-l lase fără sediu, lărtă-l. Doamne, că nu mai știe ce face!

Dan Bănică

Relievele comunismului sunt scoase la lumină una câte una

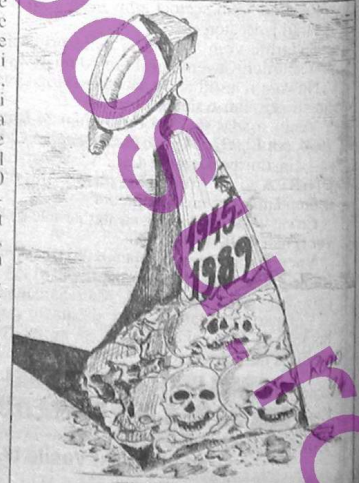
Mediatizată, după actualități, în ediție specială, întâlnirea de la Cotroceni între președintele Iliescu și CDR a fost "bine aleasă" - precum cafeaua Eduscho - de vajnica Rodica Beclăneanu, dându-ni se pe post, bob cu bob, fragmentele ce avantajau amfizionul. Evident că nu puteau fi transmise toate cele aproape patru ore, cât a durat întvederea, ci ar fi fost aproape cât un revelion TE-VE-RAC! La distanță de o săptămână, s-ar putea să fi "rodit" evenimentul din 12 ianuarie, în direcția gășirii unor soluții propuse de CDR pentru scoaterea țării din criza politico-economică, în care se zbate de patru ani. Poate, Dar, după cum ne-am obișnuit de-acum, cred că a fost încă o freție la piciorul de lemn al democrației noastre originale, în drum spre "victoria finală" a restaurației în care ne înglobăm "glorios"! Speram ca vacanța petrecută la Scroveștea, "departe de lumea dezlăntată", să fi fost un sfetnic bun pentru președintele Iliescu și să-l fi făcut să înțeleagă că mâna întinsă de opoziție este o mână de frate și nu de dușman, că interesele pentru salvarea României ar trebui să fie comune, măcar acum în ceasul al doisprezecelea, că domnia sa, are de ales "între a fi primul președinte reformator al României sau ultima relivă a totalitarismului", după cum bine spunea dl Dinu Patriciu. Domnia sa va face, evident, după cum îl trage... seceera și ciocanul! Din

păcaze! - "Nu se poate împărți responsabilitatea, dacă nu se împarte puterea", a subliniat președintele CDR, dl Emil Constantinescu. Lîmpede ca lumina zilei. Numai că puterea ar vrea cu dragă inimă să împartă "responsabilitatea" dar "puterea" ba! Cum era de așteptat, puterea nu dorește, de fapt, decât un pact politic pe ideile și concepțiile copilului de suflet al înscăunatului la Cotroceni, PDSR - PCR! Alte soluții decât ale partidului "unic" de guvernământ, nu sunt și nu vor fi luate în seamă. - "Acum și aici, nu se construiesc guverne" a sunat, ca o concluzie, vocea tovarășului Iliescu-Iliescu! Punct! Așa că întâlnirea de la Cotroceni a fost "mult zgomot pentru nimic". Nici măcar nu s-a încheiat în coadă de pește! Deci... caravana trece! Drept pentru care, prin chichițe și mitocosele juridice, se găsește formula de a da "undă verde" guvernului Văcăroiu, pe timpul vacanței parlamentare. Mașina de vot, strâns unită în jurul crenguței cu trei trandafiri "mari și verdeți" botează guvernoul cu harul ordonanțelor, iar ales-realesul promulga legea fuga - fuga! • Tot săptămâna trecută s-a încheiat "everachiada" prin demisia "liber consimțită" (evident aprobată de Cotroceni) a părintelui "fluturului pe lampă". De a rămas preț de câteva ore Televiziunea fără director general. Dar, după cum cunoaștem lucrurile, n-are de ce se înfrista dl Everac: va fi

răsplătit pentru serviciile aduse puterii cu vizata călătorie în America, să se documenteze, post festum, în ale televiziunii. Iar la întoarcere i se va găsi cu siguranță un locșor călduț pe la vreo ambasadă, sau de ce nu, chiar la CNA că tot s-a făcut "un gol" prin decesul lui A.Piru. În privința noastră, a telespectatorilor, ne-a venit repede înima la loc. N-am fost lăsați "orfani" de director general. A fost numit, de guvern, pe o perioadă de tranziție, până la votarea legii serviciilor publice de Radio și Televiziune, domnul Dumitru Popa. Și cum la noi tranzițiile sunt de durată, s-ar putea ca proaspătul numit să păsturească mult și bine "creațiile" hamze ale studioului TV al guvernului, că doar are experiență din 30 decembrie! Microinterviul acordat reporterului TV, în chiar ziua numirii ni l-a arătat pe proaspătul "uns" cu mâncălele suflete, pus, hotărât, pe treabă! Și primii "pași" în noua funcție i-a făcut pe drumul minciunii. La "autobiografia" care i s-a cerut, să știe tot natul cine este și ce vrea, a "uitat" să menționeze că a fost gazetar la Scânteia unde s-a ocupat de "faptul divers" după care a fost profesor la Ștefan Gheorghiu, unde s-a ocupat de formarea tinerelor cadre ce urmau să fie ziaști slujitori ai PCR. După dec. '89 a funcționat ca profesor la Facultatea Jurnalistică de Stat, năpârliat din Ștefan Gheorghiu. A mai fost unul dintre conducătorii

ziarului Românul, iar în ultimele luni a fost ministru secretar de stat, șeful Departamentului Informații Publice al guvernului, dec "generalul" maiorului Mircea Hamza. Că să se știe! Dumnezeu cu mila!

Rodica Rărau

Domnule director Radu Vasile, Domnule secretar general de redacție Mircea Vlad

Urmare difuzării pe postul național TV a celui infamant colaj de peliculă din 30.XII.1993, m-am văzut dator să iau o atitudine mai radicală, introducând un "DENUNT PENAL" la Parchetul General al României (chiar dacă va rămâne tot... mai presus de lege!).

Vă trimit și dv. un exemplar pentru a-l publica în "DREPTATEA", întru deschiderea ochilor celor adomiți...! Poate se alătură și alții demersului meu!

Cu stimă,
ec. C. Mandrea - membru PNȚCD Iași

Domnule procuror general,

Subsemnatul MANDREA E. CONSTANTIN, domiciliat în Iași, str. Zugravii 19, bl. V1-3, sc. B, et. 2, ap. 9, născut în anul 1930, luna martie, ziua 15 în orașul Vaslui, posesor al B.I. seria GB nr. 235233/11.05.1992 - Poliția Iași, vă depun (în cazul în care nu v-ați sesizat din oficiu!) prezentul:

DENUNT PENAL

împotriva numiților:

1. NICOLAE VĂCĂROIU, actualul prim-ministru al guvernului;
- 2) PAUL EVERAC, actualul director general al TVR, care se fac vinovați de următoarele fapte penale:
 - a) Calomnie (art. 206 Cod Penal);
 - b) Abuz în serviciu contra intereselor personale (art. 246 Cod Penal);
 - c) Abuz în serviciu contra intereselor publice (art. 248 Cod Penal);
 - d) Fals intelectual (art. 289 Cod Penal);
 - e) Asociere pentru săvârșirea de infracțiuni (art. 323 Cod Penal);
 - f) Instigare publică și apologia infracțiunii (art. 324 Cod Penal).

Îmi întemeiez prezentul "DENUNT PENAL" pe următoarele fapte:
În seara zilei de 30.12.1993, după "ACTUALITĂȚILE" transmise pe programul 1 al TVR s-a prezentat un... scurt așa - zis "film documentar" privind execuția, în anul 1946, a Mareșalului Ion Antonescu.

În fond, fără ca această transmisie să fi fost prevăzută în programul TV (!), telespectatorii au fost... "obligați" să vizioneze, la o oră de mare audiență, un "mizerabil" colaj de peliculă, realizat de "oficina de propagandă" a guvernului, cu scopul de a răspândi în opinia publică niște idei comuniste (și, ca tot ce este comunist, "IDEI FALSE", cum că: 1) Regele Mihai I de România a adus, la 23 august 1944, rușii în țară, 2) Tot Regele este răspunzător de executarea Mareșalului Ion Antonescu, 3) Dacă ar reuși să revină pe tron (legitim, de altfel! nota mea), ar trimite la moarte, din nou,

alți... "eroi naționali" (vezi textul din finalul videoclipului - film documentar! "Cine-i urmează Mareșalului Ion Antonescu?").

Indiferent de opțiunea pentru forma de guvernământ "monarhie constituțională" sau "republică... populară", pe care o au cetățenii țării prin difuzarea aceluia... filmuleț documentar (adevărată otrăvă aruncată prin ecranul TV!), Guvernul și TVR au umărit să legitimeze lovitură de stat comunistă din 30.12.1947, ordonată de Stalin și, instaurarea prin... voința populară (!) a REPUBLICII POPULARE (Comuniste!).

Guvernul, cu sprijinul TVR, incapabil să rezolve problemele reale ale unei economii la a cărei falimentare a contribuit din plin, a "reusit" recurgând, și el, la o mistificare grosolană, de neiertat, a istoriei poporului român, realizată în pură tradiție comunisto-stalinistă! S-a încălecat, astfel, art. 31, al. 2 din Constituție!

- Documentul acuzator (casetă video) se află la TVR.

- Deși numitul N. Văcăroiu, în Comunicatul difuzat la TV în seara zilei de 5.01.1994 (ca urmare a numeroaselor atitudini de incriminare ce i-au fost adresate) a afirmat că "nu a știut nimic de acel filmuleț" (?) nu-l poate scuti de răspundere, atâta timp cât filmul aparține "studioului TV al Guvernului", deci poartă girul întregului guvern condus de dansul!

- De asemenea, disculparea, la TV, a numitului Paul Everac, tot în seara zilei de 5.01.1994 că "nu a știut nimic despre conținutul casetei difuzate" nu-l absolvă de răspunderea penală ci, din contră, îl acuză!!

- Faptei săvârșite de cei doi demnitari prin prezentul, urmează a i se aplica și prevederile art. 75 Cod Penal (Circumstanțe agravante!).

Rog a lua act, domnule Procuror General, de "DIVERSIUNEA" pusă la cale și materializată de cele două persoane și a dispune instrumentarea cazului fără precedent într-un stat democratic și, ținând seama de... separarea "reală" a puterilor în stat, să înaintați dosarul instanței de judecată.

Rog ca rezultatul să-mi fie comunicat în scris, cât și făcut public prin mass-media.

Trimit câte 1 (un) exemplar: 1) N. Văcăroiu, rec. cu AR nr. 7/01. '94; 2) P. Everac, rec. cu AR nr. 7/01. '94.

Cu deosebită stimă,

Mandrea E. Constantin

Iași, 7.01.1994

Domnului Procuror General al României - București

"După patru ani" Muncitorii din "Țara Surâsului" au ajuns la limita răbdării!

Este firesc ca atunci când vedem zilnic un semen al nostru că râde sau zâmbește tot timpul, să-l considerăm un om fericit, deci un om care nu are probleme în familie sau în societate, un om la care grijile existenței zilnice sunt inexistente.

Într-o țară în care primul "OM" al Țării, care este și conducător "ales" cu majoritate deplină, este tot așa de firesc să considerăm că această țară este fericită, că în această țară oamenii care muncesc, dar mai ales "CEI CARE NU MUNCESC" nu duc lipsă de nimic.

Suntem îndreptățiți să credem acest lucru, deoarece conducătorul ales pentru "liniștea noastră" râde sau surâde tot timpul.

Râde când țara este zguduită de cutremur, râde când inundațiile distrug case, omorâre oameni și animale. Râde când în casă nu avem apă (nici măcar rece), căldură, mâncare, sau măcar o bucăică din pâinea noastră cea de toate zilele.

Mai râde, alesul, pentru fericirea noastră, când este fericit.

De ce nu? Are motiv, nu este el cel sărbătorit?

Cum să nu râdă când este și bun creștin? Nu a fost la Sfânta Înviere, nu merge la biserici (acelea care au mai rămas din timpul când contribuia la dărâmare lor și poate că râdea și atunci), nu ține lumânarea aprinsă în mână și face cruce?

Nu a răd când părinții, copiii și familiile celor morți în Sfânta Revoluție au comemorat trista lor aducere aminte pentru a patra oară?

Este firesc ca cei care judecă această țară după comportarea "Alesului Conducător" să ne considere o țară fericită, o "ȚARĂ A SURĂSULUI", în care toată lumea zâmbește.

Dar realitatea??

Milioanele de muncitori care doresc să-și câștige existența în mod cinstit și nu au unde, nu au cu ce munci, ce fericire au?

"Nu ne vindem țara" erau îndemnați să strige muncitorii, înșelați cu promisiuni după Revoluția ce le-a fost furată.

Astăzi cei care îi îndemna pentru a-i înșela se laudă că am intrat în Europa-Asiatică.

Trăim din nou sub imperiul Otoman. Românele noastre "au uitat" să mai facă pâine, muncitorii au ajuns din nou slugi la "Înalta Poartă" și se ploconesc pentru a fi angajați pe câteva mii de lei. Mai trebuie doar "pungile cu

galbeni" și să ne vindem copiii "lenicerilor". În culmea disperării, fete și femei iau calea Haremurilor.

Zi de zi numărul șomerilor crește, cu miile!

Întreprinderile sunt puse la mează, materiile prime lipsesc, străinii nu se îngheșue să investească, pentru că surășul Conducătorului nu este garanția pe care o dorește.

Ne lăudăm cu investitori străini: Pepsi Cola, Coca Cola, Case de modă care îmbracă crainicele de la TV, magazine și firme cu tot alfabetul musulman etc.

Ba mai avem și "baluri de Cristal" și la TV.

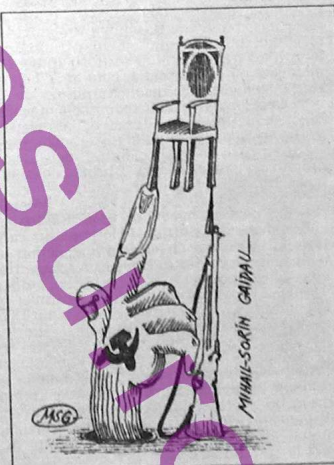
Ei da, cu acestea vom ara și însămânța milioanele de hectare rămase, vom fabrica tractoare, autobuze, scule și unelte, vom redresa industria!

După patru ani, spectrul hidos al "zilei de mâine", foamea, frigul, mizeria, morala, au adus muncitorimea din "Țara Surâsului" la limita răbdării.

Acum își dau seama că salvarea lor și a vieții urmașilor lor, depinde numai de ei. Fie ca în aceste clipe de grea cumpănă Dumnezeu să le lumineze mințile și să-i unească, pentru a salva Țara de acei care au distrus-o de o jumătate de secol, iar unirea lor "acum", să fie sfârșitul suferințelor acestui popor.

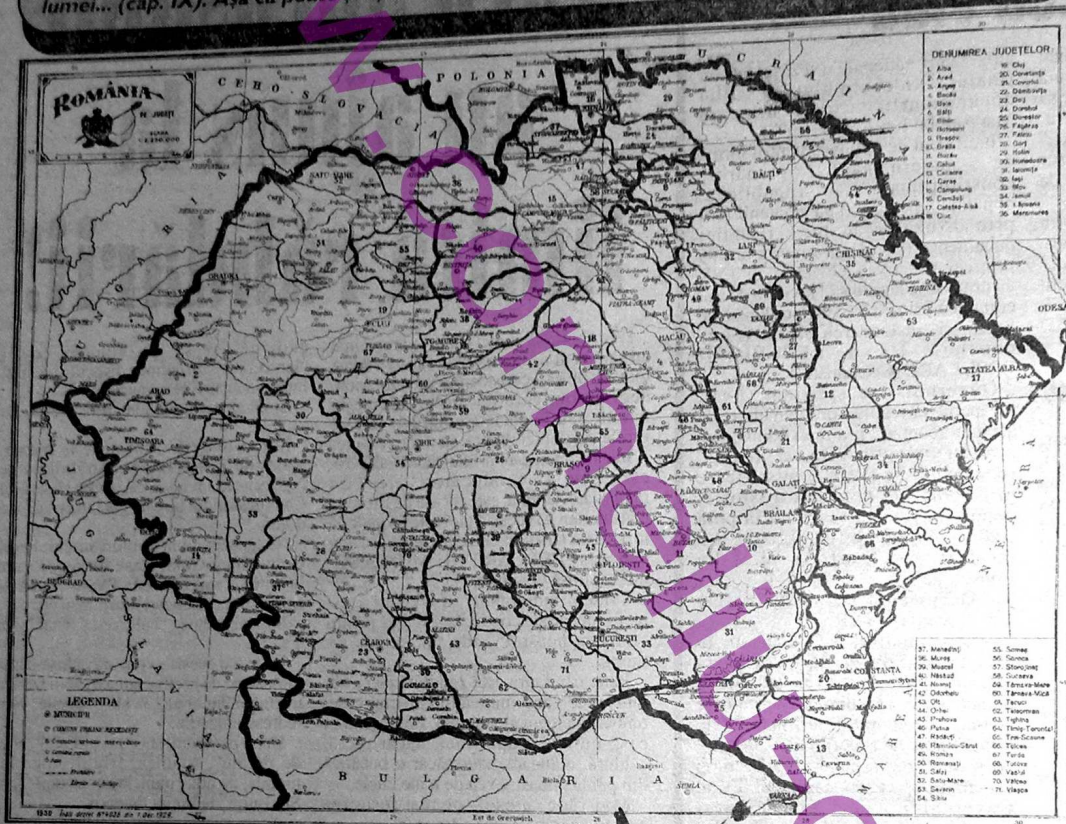
Victor Răducan

Prim-vicepreședinte al Organizației Muncitorești Centrale a PNȚCD

Rusia veșnic trădătoare

Petru cel Mare (1682-1721), țarul tuturor rușilor, după ce a luptat pentru mărirea Pravoslavniciei Rusii, a lăsat un testament pentru ca mușchii de dincolo de Nistru să-și continue lucrarea doar începută și rămasă neterminată. În ce ne privește, cităm doar câteva din prevederile testamentare ale acestui "tătic" din secolul XVIII: "Recomanduesc la a lor luare aminte... A ține pe nația rusească neprecurmată întru o stare de război, spre a avea pe soldații ei pururea deprinși în lupte..." (cap. I). A să amesteca la tot prilejul în toate pricinile și dezbinările din Evropa... (cap. III). A să întinde neîncetat către Nord, pe marginea mării Baltice și către Sud pe marginea mării Negre (cap. VIII). A să apropia cât s-ar putea mai mult de Constantinopol... că acel ce va stăpâni acolo, va fi cel adevărat stăpânitoriu al lumii... (cap. IX). Așa că poate și așa trebuie a să subjugă Evropa (cap. XIV). Petru întâiu".

Întreaga epocă modernă, începând cu războiul ruso-turc (1768-1774), a adus Țărilor Române repetate invazii ale întinecatului imperiu din est. În "văltoarea vitregilor istorice" (v. Mircea Mușat) românii au fost permanent împiedicați de la o dezvoltare normală și au suferit pierderi materiale directe, evaluate la circa 200 milioane lei valută, echivalentul a 64 516 kg aur. La acestea se adaugă faptul că începând cu anul 1812 vecinii ruși au încorporat pentru lungă perioadă de timp teritoriul românesc al Moldovei dintre Prut și Nistru. În plus, în 1944 ne-au răpit și Bucovina, preluată ca zălog pentru "daunele suferite de Rusia" în perioada dintre 1918-1940, când ne recăpătaserăm integral Basarabia străbună! Ba, mai mult, din "neatenție" ne-au fost smulse în mod total nejustificat și teritoriul românesc niciodată puse în discuție, cum ar fi Ținutul Herța, Delta Mica și Insula Șerpilor.

Dar cel mai relevant comportament pentru ilustrarea politicii rusești față de țara noastră rămâne perioada războiului ruso-romano-turc. În anii 1876-1877, curentul panslavist - promovat de ruși - începe să prindă un contur mai ferm, sub forma unor acțiuni militare ce au fost prezentate sub o evidentă poleială rusofila, o lungă bucată de timp. Răscălele antiotomane din Bosnia și Hertegovina ca și războiul sârbo-turc au pus în primăjdie într-un mod voit pacea din Balcani, spre a justifica antrenarea directă a Rusiei în marele conflict. Țarul I-a încununat deschis și direct pe Domnitorul Carol ca în primăvara anului 1877 armatele sale vor intra în România, pentru a trece Dunărea spre turci. Situația noastră era gravă. În țară devine tot mai puternic un curent de opinie care cerea ca România să rămână de partea Turciei și să se opună invaziilor rusești, în ciuda faptului că numai 40 000 de ostași. Acest curent era influențat de P.P. Carp, D.A. Sturdza,

Manolache Epureanu, V. Boerescu, N. Blaremburg, N. Ionescu, Pantazi Ghica, G. Danielopolu ș.a. Turcia chiar s-a adresat guvernului român, întrebându-l dacă este hotărât să stea alături de puterea suzerană. Pentru a câștiga timp ministrul de Externe, Nicolae Ionescu ("Retorul", cum era poreclit), a răspuns printr-o expresie căreia nici până astăzi nu i s-a lămurit sensul: "Situația fiind de o nedefinită practică, Poarta urmează să-și îndeplinească datoritiile sale de putere suzerană". Riscul era însă ca teatrul operațiilor militare să se mute pe teritoriul nostru. În fața acestei situații, celălalt curent (influențat de Mihail Kogălniceanu, I.C. Brătianu, Gh. Misiail ș.a.) va considera că o înțelegere directă cu Rusia ar fi mai preferabilă, trece la acțiune. Intevrederea lui Brătianu, asistat de ministrul de război (colonelul George Slăniceanu) începe la Livadia, în Crimeea, prin tratative inițiale cu Cancelarul Al. Gorceacov la 29 septembrie/11 octombrie 1876. Ca întotdeauna, rușii duc în stil forte discuțiile: "România trebuie să permită fără condiții trecerea trupelor ruse pe teritoriul său; altfel Rusia se va raporta la tratatele după care Moldova și Valahia fac parte din teritoriul turcesc și va înainta fără nici o considerațiune". La care delegația noastră răspunde că "Oastea română se va opune la Prut din toate puterile ei la năvălirea unei armate dușmane". În final se încheie totuși o Convenție (ulterior votată de Senat cu 41 de voturi pentru și 10 contra, iar de Cameră cu 79 bile albe contra 25 bile negre), prin care armatele rusești primăvară trecerea Dunării înecă pe unele mici victorii asigurate de trecerea Dunării fără nici o opoziție din partea turcilor. Armata noastră dorea să intre în focul luptelor, dar Gorceacov declară cu aroganță: "Rusia n-are trebuință de ajutorul armatei române. Forțele pe care ea le-a pus în mișcare spre a lupta contra Turciei sunt mai mult decât

îndestulătoare..." România nu părea chemată să joace vreun rol, cel puțin până la schimbarea sorțurilor războiului. Și iată că armata rusă începe să aibă succese în fața lui Osman Pașa, la Plevna. Pe 8/20 iulie pierde în luptă 3 000 de oameni, iar pe 18/30 iulie încă alți 7 000, fiind pusă pe fugă spre Dunăre. A doua zi, Domnitorul României primește celebra telegramă a Marelui Duce Nicolae, comandantul suprem al forțelor armate rusești, fratele Țarului, care-i cere să intervină în ajutorul cauzei creștinătății ori pe unde și în orice condiții. Urmarea este cunoscută. Trupele române trec Dunărea la 16/28 iulie. Domnitorul Carol preia comanda armatelor româno-ruse de vest. Turcii sunt învinși peste tot; Osman Pașa, rănit la un picior, se predă colonelului Mihail Cerchez, comandantul Diviziei a 2-a de Infanterie Română, iar Țarul Alexandru al II-lea telegrafiază Domnitorului Carol: "Rezultatul a fost desăvârșit și mă bucur de strălucită parte ce armata Altei Voastre a luat întru aceasta".

Urmarea? Ca mulțumire pentru salvarea armatei ruse de la o rușioasă și dezastruoasă înfrângere, ca răsplătă pentru jertfa de sânge oferită de armata română, Rusia - nicidecum fidelă - a cerut insistenț (și a căpătat) sudul Basarabiei. Controlul Gurilor Dunării, primul punct din testamentul lui Petru cel Mare, era mai important decât onoarea militară.

Ce dovadă ar fi mai elocventă că - în fapt - Rusia a căutat (și caută) în Balcani nu o politică de eliberare națională, ci continuă în mod persuasiv o aceeași permanentă expansiune în dauna oricui și a tuturor din regiune. Rusia, veșnic trădătoare, urmărește un același țel începând de la visul aberant al lui Petru cel Mare și până la declarațiile demente ale lui Vladimir Jirinovski.

Silviu Dragomir

Comunitate
Comunicat pri...

El...
Două disc...

Orice observator inițiat recunoaște că Jirinovski - ca și în 1917, Elțin sau Gaidar - metoda pe care a folosit-o în 1853 despre "constantele politice ale Rusiei", o numea "alternarea troiană" cu campaniile de seducție".

Această cărdășie dintre reformatori care, prin discursuri de ademenire, urmăresc să împiedică să tratăm cu ușurință pe aparență iresponsabile ale lui Jirinovski, vorba de extravaganțe ci, dimpotrivă, și de fraze folosite cu chibzuță, pe Privitor la România, ele au caracterul unei amenințări, pe care metaforic o spun. Cele spuse despre românii seamănărilor argumentele semnatarilor pactului sovietic din august 1939 pentru ca ei să nu trăiască ce le apare drept o punere în gardă, seacă.

Demersul lui Jirinovski, Acest dispozitiv de intimidare a reperi. Punerea în cauză a existenței statului românesc se adaugă la menținerea Armatei a XIV-a a generalului Le împiedica revenirea la România a Băgei și la luarea ca ostateci a...

Insultele lui Jirin

Privitor la caracterul rasist al din arsenalul de propagandă al Kom Este de a dreptul comic să-l u vecinilor și pe împilare, ale cărui sau naturală, declarând "artificial" luptat vreme de peste o mie de anii rușii (și slavii în genere) se află sunt singurii care nu sunt niște im de drepturi imemorabile neavând de lor istorice, sunt tocmai primii c este martorul ocular dacă nu și com și Transnistria și a înlocuirii lor pe

Dacă Rusia a avut acces la o vorbește Jirinovski, care i-au dat, și pe cel dintâi om de stat de talie a Ca Antioh a fost, de altfel, fondator. A prin care civilizația a pătruns la me reorganizat Biserica, redând-o voca du salvând astfel ortodoxia rusească și eruditului Dimitrie Cantemir, este po din Rusia o monarhie de tip european occidentale.

În fine, după datele disponibile 6 milioane). Ca și guvernele țariste milioane de evrei, regimul comunis război mondial, URSS a izgonit în împinși peste graniță fără acte de o bună parte a populației țigănești

O mică p Jirinovi

Una dintre trăsăturile caracte celui rus), a fost totala răsturnare au instalat prin crimă, rapt, furt, m Astfel URSS s-a autointitulat "cea proletariului victorios și egalitar"

Imensul stat bicontinental și- și pe urmașii lor - "Boje niet" deri Libertatea nu există în afara granț celui țarist pravoslavnic - egalitari bogățiile aproape inepuizabile și c Lenin, Stalin - apoi CSI-ul lui Elj in proprii, a unui vocabular exclusiv. SKI

Deci, pentru dl. (fost tovarăș CSI Democrat este în primul rând - roca,

Că Rusia, inclusiv Finlanda, ratat a pierdut pe parcurs (în 1856, 3 jund după războiul Crimeei către Măta nev americanilor. Finlanda devenită dovedit incompetenței țarilor. El, rusă spre a refăce vechiul imperiu d

Și acum, domnule Jirinovski, artificio, creație a occidentalilor asupra urmașilor "marelui Rusk" ave

Prințul din Franța Jirinovski în singur scop

...te de la Tiraspol, a cărui viață face obiectul
...ntaj: dacă România nu renunță la revendica-
...ile anexate de Rusia, Ilașcu va fi executat.
... Acest dispozitiv ne neliniștește cu atât mai
... mult cu cât premisele unei noi desmembrări a
... țării, asemenea celei din 1940, există. Pe de-
... te, pentru că Moscova a înlocuit teroarea
... prin teama de conflicte armate locale, pe-
... te poate provoca oricând și oriunde are nevoie,
... rețelilor de complicități de care dispune la fața
... și mijloacelor de intervenție rapidă pe care
... le are. Pe de altă parte, pentru că acordul ruso-
... ruso-român din 1993 stipulează că guvernele semnatare
... netaționale și sprijini reciproc în susținerea rușilor și în
... arilor care trăiesc în afara granițelor și în
... lovare intereselor acestora. Or, singura țară în
... trăiește, deopotrivă o minoritate ungurească și
... usească este România.

Jirinov bluff istoric

...rasi, constatăm că afirmațiile sale - scoase
... ndă alături de mult amuzant decât jignitoare.
... mic stat bazat pe spolierea teritorială a
... sunt legate prin nici o solidaritate spontană
... le o națiune omogenă de rezistență, care au
... ne de război barbari și a jugului străin. A nu ști că
... se află în această regiune a Europei, unde românii
... niste un de paranoia decât de ignoranță. Deținătorii
... având cei care aduc românii dovada anteriorității
... rima. În fine, ca și Eltin sau Gaidar, Jirinovski
... nu și com. masă a românilor din Basarabia, Bucovina
... rii lor
... ces lui datorate acelor "țigani italieni" de care
... au de plăcere - Petre Movilă, mitropolitul Kievului
... le tale și Cantemir, sfetnicul lui Petru I, al cărui fiu
... ndatorii
... uns la moștenirea Greciei și a Romei. Movilă a
... o-vă după ce a scos-o din ignoranță și superstiție,
... așeză în secrete habotnice. Fără avizul judicios al
... ir, este politice ale lui Petru cel Mare nu ar fi făcut
... europasatrapie asiatică ornată cu accesoriile modei
... onite cu cea mai mare populație țigănească (peste
... ransare au împins către Sud și către Vest câteva
... omne - "le" epurare etnică". După cel de-al doilea
... nite în Ungaria și România sute de mii de țigani,
... te de război de stare civilă. În România și în Ungaria,
... venit din URSS de mai puțin de o generație.

Țara deschisă către dl. președintele P.L.D. rus

...ului (mai ales ale
...ntu ei. Ei, care s-
... un nou vocabular,
... blica din lume, țara
... - pe Stalin, Lenin,
... știșilor nu există),
... eriu - moștenitor al
... ocratiei nici ea. Cu
... arată, URSS-ul lui
... e crearea unei lumi
... ri intrafrontiere,
... ski, Partidul Liber
... CSI.
... ka, dinainte de 1850
... arabiei - retrocedate
... îndată pe aur greu
... nă în 1918) asta s-a
... nevoie arma secretă
... din România (stat
... date aproximative
... aveți 50% din sânge

Expansiunea rusească în Europa Ținuturile românești furate, jefuite, desnaționalizate

Suntem un număr de peste un milion trei
sute de mii de români dintre Prut și Nistru,
adăpostiți în România, Patria noastră mamă,
dezrădăcinați de la vetrele strămoșești, în urma
agresiunii barbare a Rusiei Sovietice, care,
conform cîinului tratat Ribbentrop-Molotov
din iunie 1940, a rupt în mod tragic din trupul
României: Basarabia, Bucovina de Nord și
Ținutul Herței.

De atunci, după 53 de ani de așteptare,
speranțe și multă răbdare, încă nu ne-am întors
la casele noastre neuite.

În acest răstimp, potrivit dicționarului "divide
et impera", Basarabia a fost ruptă în trei părți,
pentru a se pierde identitatea românească prin
desnaționalizare și rusificare forțată.

Partea de nord a Basarabiei și Bucovina și
cea de sud, au fost alipite Ucrainei, iar partea
centrală, au transformat-o în așa-zisa "Republică
Moldovenească", condusă de o elită de
moldoveni vânduți Moscovei, în fața
Mircea Snegur, toți agenți fideli ai
imperialismului rus, trădători de neam și țară,
pentru avantajul de a fi la conducere, de a
profita.

În perioada dictaturii sovietice, blând și
mult încercatul popor dintre Prut și Nistru, a
trăit tragedia sutelor de mii de deportați în
sălbatică Siberie, alții împușcați în mod
sistematic în ceață, iar majoritatea femeilor și
copiilor, și-au sfârșit viața prin înfometare
și infometare, prin vecnicia iernii necruțătoare,
departe de pământul unde s-au născut.

În urma deportărilor, Basarabia a fost
colonizată masiv cu ruși și ucraineni, pentru a
șterge orice urmă de latinitate, ca în
eventualitatea unui referendum, să demonstreze
tuturor, că, acolo este marele imperiu rus, și
nimic mai mult.

Zia de 1 Decembrie 1918 nu are numai
semnificația unirii Transilvaniei cu
România, ci și pe cea a **desăvârșirii**
unității naționale a statului român. Ambele
evenimente au o importanță covârșitoare pentru
națiunea noastră. Transilvania încheia strălucit
un proces cu adânci rădăcini istorice oficializat de
Basarabia la 27 martie 1918 și de Bucovina la 28
noiembrie a aceluiași an, când cele două provincii
românești se uniseră cu România după mai bine
de un secol de opresiune străină. Nu se poate
vorbi, și cu atât mai puțin sărbătorii, prin urmare,
de 1 Decembrie 1918 fără a pomeni și cele două
provincii, căci s-ar nesocoti adevărul istoric și
existența unui drept valid și imprescriptibil al

Acum, când sub curentul democrației
apuse, popoarele asuprite ce au format
U.R.S.S. se trezesc din întinerul dictaturii
spre independență și democrație, Moscova, cu
febrilitate reconstituie marele imperiu, sub
masca înșelătoare a C.S.I.

Tratatul Ribbentrop-Molotov, a fost repudiat
de însăși U.R.S.S. și de cancelăriile europene,
însă nostalgicele conduceri de la București și
Chișinău, stau în expectativă, ca toți comuniștii,
sfidând dreptul istoric de reunificare a teritoriilor
și poporului român.

Pentru a consolida cea mai avansată graniță
vestică în nebunia expansionistă, la înscenarea
Moscovei, Armata 14 încă sovietică, susținută
de cazaci trimiși de pe Don și din toate colțurile
Rusiei sub comanda belicosului Lebed, în
compania odiosului aventurier Smirnov, rău
facător din Camceatca, au declanșat cele mai
monstruoase atrocități în Republica Moldova,
stat independent și suveran.

Pentru totală desființare a acestei părți de
țară românească, din nou au ciopărit-o, prin
proclamarea ilegală a republicii Găgăuzia și a
republicii Transnistrene, la care a atașat și orașul
Tighina din dreapta Nistrului, vechi pământ
românesc.

Românii autohtoni: Ilie Ilașcu, Andrei
Ivanțoc, Alexandru Leșco, Tudor Petrov Popa și
Petre Godiac, care s-au împotrivit atacului
banditesc al Moldovei de distrugere a Moldovei
independente, au fost arestați, purtați în cuști
de oțel, terorizați fizic și moral și în final
condamnați, unii la ani grei de închisoare, iar
neînfricatul luptător pentru România Mare, Ilie
Ilașcu, condamnat la moarte prin împușcare, de
un stat, nerecunoscut de nimeni ca stat, de o
justiție fără stat și de o instanță de judecată fără
justiție, așa cum se procedează numai în Rusia

încă Sovietică.

Totul este o adevărată nebunie care a
provocat durere și mari distugerii, numeroase
crime, ce s-au adăugat milioanele de asasinat
comise pe pământul Rusiei în ultimii 75 de ani,
fapte ce-au îngrozit întreaga lume civilizată,
pentru care puterile mondiale ar trebui să
mediteze și niciodată să nu uite, că expansiunea
trebuie oprită și nu îngăduită.

Pentru liniștea lumii întregi, nimeni nu a
putut să scoată din capul guvernărilor ruși,
ideea visului bolnav al lui Petru cel Mare, de a
cucerii Constantinopolul și Europa întreagă.

Primul atac a avut loc în 1789, cu cucerirea
Mării de Azov, în 1774 coasta de nord a Mării
Negre până la gurile Bugului, în 1783, cuceresc
Crimeea, în 1792 coasta Mării Negre dintre Bug
și Nistru, iar în 1793, când pe locurile descrise
nu se știa de Ucraina, Rușii ocupă provinciile
Poloniei dintre Bug și Nistru: Podolia și Volinia
și, spre marea nenorocire a neamului Român,
devin vecinii noștri, aducemând cu privire
nesătoase ale unui monstru, spre firava
căprioară, Moldova...

De-atunci poporul nostru este în mare
primejdie și de-atunci noi nu mai avem liniște și
pace, sub privirile îngăduitoare ale marilor puteri
civilizate.

Ultima acaparare de teritorii, a avut loc după
ultimul război mondial, când din Polonia și
Cehoslovacia au rupt bucăți de pământ, izolând
România de cele două țări foste vecine, și au
format așa-zisa "Ucraină Subcarpată", coridor
de înaintare, probabil, de a ajuta pe apuseii la
construcția Statelor Unite ale Europei.

Ea un pas de întărit Europei, multe ar putea
să facă această Rusie nestatornică, neînțeleasă și
agresivă.

Prof. Valerian Basarabeanu

Problema Basarabiei și a Bucovinei de Nord

Corneliu Coposu

națiunii române, Români basarabeni și
bucovenini fiind o parte integrantă a acesteia.

Geneza însăși a dramei Românilor din
Basarabia și Bucovina din care rezultă dreptul
menționat stă într-o triplă trădare a trei imperii
vecine și agresive: a imperiului otoman, prin
faptul că a transgresat tratatele de capitulație cu
Moldova semnate în secolul XV, prin care
acceptase că nu avea nici un drept asupra
teritoriului Moldovei, ci doar datoria de-al apăra
de vrăjmași în schimbul unui tribut. Cu atât mai
puțin, deci, nu avea dreptul de a-l înstrăina altora.
Acestă obligație a fost violată în 1775 și 1812
când Poarta a cedat ilegal Bucovina imperiului
austriac și Basarabia imperiului rus. Trădarea
Rusiei țariste a fost gravă. Nici atunci, nici astăzi
nu s-au putut și nu se pot încheia tratate cu simple
provincii! Prin tratatele din 1664 și 1711,
încheiate cu Moldova în calitate de *de stat*
(nu de provincie turcească) s-a recunoscut expres
frontierele din acea vreme ale Moldovei, careia
Basarabia îi aparținea organic și pe care Rusia a
acaparat-o în anul 1812, călcându-și cuvântul dat
în scris ca și în 1878. Moldova a fost țara cu un
popor creștin (asemenea Rușilor) și nu era în
război ori în vreo stare de ostilitate cu Rusia. (În
1878, România îi era chiar aliată).

Locuitorii Basarabiei erau Români. Ruși nu
au existat aici în 1912 (1% după statisticile
oficiale țariste). Înainte de această dată,
provincia nu a aparținut niciodată Rusiei, de fapt
sau de drept.

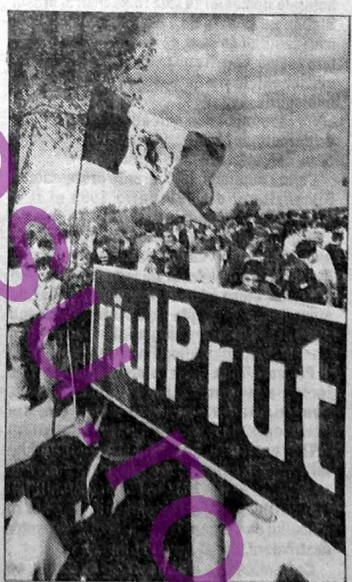
Vreme de peste un secol, Rusia imperialistă
a dus o sistematică politică de desnaționalizare a
Românilor basarabeni și de slavizare alozenizare
a Basarabiei. Rezistența Românilor basarabeni
la acest proces silnic a fost atât de nădătoare încât
după peste 100 de ani, în 1918, populația
majoritară în Basarabia era tot românească!

Unirea Basarabiei și a Bucovinei cu România
în 1918, în contextul prăbușirii imperiului țarist,
numit de înșiși ruși drept "închisoare a
popoarelor" s-a făcut în conformitate cu voința
majorității populației și cu dreptul internațional
atunci în vigoare, în conformitate în special cu
principiul naționalităților și cel al

partea I

autodeterminării, formulate de Președintele
S.U.A., Wilson, în cele 18 puncte celebre, admise
chiar dacă numai din rațiuni teologice, și de noul
regim din Rusia. Ulterior s-a văzut că noul regim
bolșevic nu a respectat aceste principii față de nici
una din țările supuse înainte și dominate de țările
țariste. În privința Poloniei, Finlandei și a țărilor
balte s-a amânat doar reocuparea lor, violându-
le independența și integritatea teritorială în 1920
și respectiv, 1939-1940. Este evidentă, mai ales
acum, imensa binefacere politică și economică
adusă de unirea cu România a Românilor
basarabeni și bucovineni, care i-a cruțat de circa
un sfert de veac de opresiune bolșevic atee.

(va urma)

Pentru conformitate,
George Carcașeanu

Din istoria PNT (III)

În primăvara anului 1919, viața politică și socială din România cunoaște cea mai intensă aderență la ideea unui partid al clasei țărănești. Cu foarte rare excepții, mai toți intelectualii români veneau din rândurile acestei clase. De aici și reflectarea în literatură a caldei iubiri față de țărânie, privită ca un rezervor al energiilor naționale, de înnoire posibilă a societății și a statului român.

În afara de această tradiție proțăranistă a culturii românești, se adaugă un alt factor: experiența războiului, când în lunile de existență tristă a tranșelor s-a realizat o adevărată contopire sufletească a intelectualilor cu masa țărănească, o ambianță spirituală în care s-a zămislit partidul țărănesc.

La alegerile din vara anului 1919, partidul țărănesc surprinde pe toată lumea prin succesul obținut, însă constituirea guvernului federației se face cu mare greutate de către Al. Vaida-Voevod. Partidul țărănesc deține Ministerul de Agricultură și Domenii prin Ion Mihalache și al Instrucțiunii Publice, prin I. Borcea, profesor la Universitatea din Iași. Ion Mihalache își consacră zilele și nopțile să pregătească legea împroprietății. Cunoștea problema,

trăise problema agrară ca fiu de țăran sărac, și căuta ca realitatea dureroasă a satelor să-și găsească rezolvarea într-o lege dreaptă, să fie un judecător imparțial, să nu existe paragraf, articol, alineat în care să apară ecoul urii de clasă, lucru realizat printr-o admirabilă conlucrare cu Grigore Iulian, care avea o aleasă pregătire juridică și un rar simț de echitate.

Dar prin lipsa de consistență, de cunoaștere a mecanismului complicat al administrației unui stat, victimă facilă a directorilor din ministere, neîntrecuți interpreți, în toate sensurile, ai regulamentelor, guvernul federației cade după patru luni. Căderea guvernului federației a făcut un real serviciu partidului țărănesc, căci se poate înfrunsa satelor ca victimă a conspirației boierilor împotriva legii împroprietății.

Alegerile din mai 1920 și venirea la guvern a generalului Averescu constituie o piatră de încercare pentru partidul țărănesc. Dacă la alegerile din vara lui 1919 s-a acreditat ideea succesului partidului țărănesc prin abținerea "Ligii poporului", la alegerile din mai 1920 prezidate de guvernul Averescu, partidul țărănesc a izbutit să-și aleagă mai mult de jumătate din deputații pe care-i avusese în guvernul di-

zolvat. Acest fapt atestă existența reală a partidului țărănesc, existență independentă de mitul Averescu, căci exista o voită miopie a majorității oamenilor politici față de realitatea unui politic care le încurca socotelile, atât politice cât și economice. Șeful partidului țărănesc? Un simplu învățător, fără aderență cu clasă conducătoare, produs al sfărâmării marii proprietăți și a votului universal, iar cămașa țărănească a lui Ion Mihalache nu inspira încredere, așa cum gruparea atâtor intelectuali de mare prestigiu în jurul acestui modest învățător sporea o adâncă neliniște. De aceea, între decembrie 1918 și 1928, în conștiința unei bune părți a liniei politice de toate nuanțele a persistat teama de o revoluție de tip bolșevic.

După alegerile din mai 1920, în vechiul Regat și Basarabia nimeni nu mai putea contesta existența partidului țărănesc ca cea mai puternică realitate politică, iar dincolo de Carpați avea să se semnaleze expansiunea ideii unui partid țărănesc ca partid de clasă atât de puternic, încât, la o alegere parțială la Arad, în același an, candidatul partidului țărănesc obține în doborâtul voturilor obținute de candidatul partidului național. Era un avertisment și Iuliu

Maniu l-a înțeles! Un partid țărănesc, partid de clasă nu se putea dezvolta în Transilvania și Banat decât în cadrul partidului național. Țărâniea de dincolo de Carpați, din punct de vedere politic, era mult mai dezvoltată decât în Vechiul Regat și Basarabia, de unde și posibilitățile de pătrundere a ideii unui partid țărănesc în cadrul partidului național reprezenta burghezia românească, deci trebuia să se apere împotriva unui partid al clasei țărănești. Tendința politică a țărânimii de dincolo de Carpați a fost ridicată de Iuliu Maniu în toate județele în urma concluziilor la care a ajuns să cedeze la un singur act înțelept: fuziunea partidului național cu cel țărănesc.

Pentru a putea continua șirul evenimentelor sub o nouă constelație, ne vom oia la acest moment istoric - anul 1926 - vom întoarce în timp, în partea țării dincolo de Carpați, unde soarta a făcut, neamul românesc să cunoască de aproape o mie de ani o altă dezvoltare, sub o ocupație străină, să luăm cunoștință de dezvoltarea sa istorică până la marele act al Unirii din 1918.

Desigur că ne propunem să evocăm scurtă istorie a partidului național care începe lupta cu episcopul Inocențiu Micu Clain în frunte și până la fuziunea sa cu partidul țărănesc.

(Va urma)

Senator
Adrian Sărbu

O lucrare de referință a istoriografiei românești:

IULIU MANIU, în fața istoriei

Sâmbătă, 8 ianuarie, la 121 ani de la nașterea lui Iuliu Maniu, s-a lansat la sediul central PNTCD cartea: **IULIU MANIU ÎN FAȚA ISTORIEI**. Are 464 pagini și este rodul efortului depus de către Secretariatul Departamentelor de Studii, fundația Hans Seidel și editura PNTCD, "Gândirea Românească", sub coordonarea neobositului vicepreședinte și deputat al PNTCD, dl. prof. Gabriel Tepelea.

Lansarea s-a bucurat de participarea a numeroși cărturari, istorici, ziariști și personalități marcante din PNTCD. Dl. prof. G. Tepelea a făcut o succintă sinteză a lucrării, apoi dl. președinte al PNTCD, Corneliu Coposu, cu inepuizabilul farmec ce-l caracterizează fidelele amintiri, a arătat cum, în 1919, la cererea lui Iuliu Maniu, s-a realizat o înțelegere între Consiliul dirigent din Ardeal și T. Masarik, președintele Cehoslovaciei, prin care se treceau în hotarele României 14 sate românești și orașul Slatina de la nord de Tisa, în schimbul unei mari cantități de sare, ce urma să se cedeze țării vecine, care îi ducea lipsă. Din nefericire, evenimentele nu au permis materializarea înțelegerii.

Au făcut apoi semnificative expuneri dna dr. cercetător **Livia Dandara** și dl. dr. **Apostol Stan**, cercetător la Inst. N. Iorga.

Cartea cuprinde: I. - lucrările prezentate la Simpozionul din februarie 1993 și II. - documente Iuliu Maniu 1934-1940.

În prima parte își deapănă amintirile personalității PNTCD care au trăit în preajma lui Maniu, i-au auzit glasul viu și au fost captivați de încercările istorice a evenimentelor de atunci, dar și de lupta dată de titan, ce avea morală politică drept dogmă și care voia să o transmită polițienilor din vremea sa.

Partea a II-a a cărții conține 57 documente inestimabile: memorii, scrisori, discursuri, comunicate, articole, declarații etc., din perioada 1934-1940, mărturie ale activității PNT și care autentifică curajul temerar al lui Iuliu Maniu de apărare a ființei naționale.

Ce chin a fost în sufletul Unificatorului Teritoriilor Românești, când i s-a cerut în Consiliul de Coroană să-și dea acordul pentru destrămare, dar el a spus NU!

Ce frământări a încercat marele Patriot, ce

credea monarhia justificată, ca stabilizatoare nepartinitoare peste agitata și uneori aberanta efervescență politică, ce nu putea fi stăvilită de tarele morbide ale monarhului Carol al II-lea, căruia la Consiliul de Coroană din 30/31 august 1940 Maniu i-a spus: "În politica greșelile se plătesc și se sancționează, ca și în viața de toate zilele". La care regele a întrebat: "Va să zică sunteți de părere să abdic?". Răspunsul lui Maniu a fost necrutător: "Da, Majestate, nu văd altă esire".

Ce vizionar înțelept a fost cel ce în plină ascensiune a dictatorilor și-a afirmat granitul democrat, în timp ce polițienii mărunți, din marile democrații apusene, puneau lemne pe focul totalitar prin repetate cedări, care au alimentat nesățioasa poftă de a aprinde cel de al 2-lea măcel mondial! A fost atât de prevăzător și de moral încât în plină victorie nazistă în Răsărit i-a cerut marelui lui Antonescu să oprească trupele pe Nistru, hotărât legitim în acea parte a țării. Cât de benefic ar fi fost pentru soarta României, dacă rațiunea moral-politică a lui Iuliu Maniu ar fi preocupat asupra unei efemere victorii militare!

Un prim merit al apariției cărții este că a coagulat forțe inimoase, ce au sfidat condițiile economice precare, dovedind că atunci când se vrea se poate.

Alt merit nu numai că sparge ceata asupra omului Maniu și asupra epocii sale, dar că deschide calea formării de prozeli, dar că lupte la fel ca el pentru adevăr, dreptate și democrație, prin respectul și iubirea de oameni și să întroneze la loc de cinste atitudinea profund morală în viața politică, cu efect salutar asupra dezvoltării economice și sociale.

Cine va apuca să citească cartea nu va fi numai încântat de claritatea expunerilor și de autenticitatea documentelor, ci, și mai ales, va avea mângâierea, așa de plastic redată de poet în versurile cântecului:

Eroi au fost, eroi sunt încă
Și-or fi în Neamul Românesc,
Căci ruși sunt ca din tare stâncă

N. Mărințuș

ION MIHALACHE

Medalie comemorativă

PNTCD a încheiat șirul marilor aniversări și comemorări istorice ale anului 1993 prin emiterea unei medalii comemorative închinată marelui om politic ION MIHALACHE, de la dispariția căruia, în temnița de la Râmnicu Sărat, s-au împlinit 30 de ani.

ION MIHALACHE (1882-1963), personalitate politică de excepție a istoriei moderne a României, a fost întemeietorul Partidului Țărănesc în 1918, președinte al Partidului Național Țărănesc între anii 1933-1937, neîntrecut orator, ministru în câteva rânduri și în frunte cu IULIU MANIU, luptătorul cel mai neîmficat și neabătut, cu prețul sacrificiului suprem, pentru independența, libertatea și democratizarea țării.

Pe aversul medaliei, în partea superioară se află prenumele și numele, în stânga și dreapta lateral, anul nașterii și respectiv al morții, iar în porțiunea de jos, anul emiterii - 1993. Bustul lui ION MIHALACHE, în profil spre dreapta, domină câmpul central al medaliei și exprimă o deosebită forță morală, intransigență,

demnitate, curaj și măreție.

Reversul medaliei cuprinde în perimetrul unei cununi de lauri textul "Președinte al Partidului Național Țărănesc" în zona de sus iar în cea inferioară "Martir al neamului". Cele două texte sunt despărțite de un șir de trei cruci stilizate, simbol al democrației creștine și al cumplutului martiraj la care a fost supus ION MIHALACHE.

Ca și recenta medalie jubiliară IULIU MANIU, dedicată celor 75 de ani de la înfruntarea Unirea cea Mare, medalia ION MIHALACHE a fost gravată cu multă iscusință de zentor renumitul artist plastic **Vasile Gabor**, dotat cu har și măiestrie, iar cele două medalii mână se așază printre cele mai strălucite realizări artistice ale medalisticii românești, la care se adaugă capacitatea de concepție și noutatea tematicii.

Bateria medaliei s-a înfăptuit la Moneta Statului, din tombac, la un diametru de 60 mm și la o grosime de 5 mm, în condiții tehnice excelente.

Liviu Tudoraș

Domnule președinte al Partidului Țărănesc Creștin Democrat, Domnule Coposu

Subsemnatii: Nan G. Ion, Nicolae Ion, Nedekiu Nicolae, Preda Monica, Șerban Elena, Fătu Cristea, Dobre Vasile, Lepădatu Vasile, Lepădatu Tudora, Coman Ion, Gheigiu Marin, Sima Vasile, Muscalu Veronica, Nicolae A. Ion, Dima Nicolae, Pandelache Dobre și multe alte persoane din comuna Gherghița, județul Prahova, cu permisiunea dumneavoastră, vă aducem la cunoștință următoarele:

Protestăm împotriva guvernului FDSN pentru impozitul pe care îl va pune pe spinarea țăranilor în agricultură.

Întrebare: de ce ne bagă impozit pe venit dacă noi suntem producători de cereale și plusul nostru de cereale îl dăm la stat? De ce ne bagă taxă pe valoarea adăugată? De ce ne stimulează agricultura, ca noi să putem să cumpărăm tractoare și unelte agricole la un preț convenabil, de un milion și jumătate un tractor, să putem face lucrările agricole la timp și de bună calitate, ca să nu ne mai speculeze SMA-ul? Au scumpit fiarele, dar graul și porumbul tot așa au rămas?

Domnilor, timişorenii nu le-a fost încă de gloată, nouă nu ne e frică nici de tunuri sau de rachete! Domnilor, să fie verificate toate elementele din poliție, din procuratură, din întreprinderi, din primării și din Guvern sau Parlament, ca să fim mai liberi, să trăim într-o țară cu adevărat democratică, că dacă tot foștii comuniști conduc se va declanșa mare zăveră.

Domnilor, dăm un semn de alarmă: pentru toți acei care au fost comuniști și nu vor ceda, să fie dați afară din conducere!

Vă mulțumim.

"Țăranul dorește să fie liber..."

Într-un sat de lângă frontieră, Organizația județeană PNTCD Bihor, reprezentată de dl senator Nistor Bădiceanu și dl Radu Davidescu, a înființat, vineri 7.01.1994, un nou nucleu de partid.

Sedința de constituire a filialei PNTCD Bihor din satul Roit a avut loc în casa unui simpatizant, la ea participând câteva zeci de persoane, toți agricultori.

S-a subliniat faptul că țăranii au simțit cel mai bine "pe pielea lor" ce înseamnă "binefacerile" comunismului. Ei, (neo) comuniștii, și-au bătut joc și își bat joc în continuare de munca țăranului. De patru ani nu s-a făcut nimic pentru ca viața țăranului să fie mai ușoară, mai dreaptă - a spus dl Bădiceanu. Puterea încearcă acreditarea ideii că era mai bine pe vremea lui Ceaușescu. Agricultură este sabotată intenționat, deoarece nu se dorește ca "țăranul să fie liber și să nu-i contunde statul".

După ce participanților li s-a răspuns că pentru problemele lor (împărțirea nedreaptă a pământului, corupția la nivel local, lipsa de motorină etc.) vinovați sunt cei aleși și că singura soluție este prelucrarea puterii de către opoziție, a urmat completarea adeziunilor, distribuirea camelilor de partid și alegerea comitetului local de

conducere. Ca președinte a fost ales dl Teodor Gurzău.

Și, astfel, reținerea față de spunerea adevărului a început să dispară într-o

comunitate care și-a dat seama că a fost mințită destul.

Dan G. Micu

În litigiul Victor Socaciu-Gheorghe Arion,

Cine săvârșește infracțiunea de tulburare de posesie?

Gh. Arion, din București, se "trage" dintr-o spiță cu renume: a Arionilor. Tatăl domniei sale a fost membru al Societății Entomologice a Franței, al celei cu același profil din Brazilia, ofițer al Coroanei României etc. etc. Pentru aceste "vini", plus aceea de moșier, după venirea în țară a "prietenului" de la Răsărit, cozile de topor roșii l-au condamnat și trimis la Canal. "Originea nesănătoasă" s-a transmis genetic fiului, dl Gh. Arion. Prin anii '50, tot era la modă, a fost dat afară din facultate. Pe vremea când viitorul emanat nu era un fișetecine la tineret.

De la democrația populară la cea originală. Multe s-au petrecut după Revoluție. După promulgarea Legii fondului funciar, dl Gh. Arion a scos de la păstrare procesul-verbal din 18 martie 1945. Punctul 1 suna astfel: "În ceea ce privește terenul arabil împreună cu conacul și toate clădirile de pe conac rămân în proprietatea dlui Gh. Arion, împreună cu 14 ha teren ce se află în cuprinsul conacului." Primarul trandafiriu de atunci nu a luat în seamă actul oficial cu semnăturile înaintașilor săi. De la procesul-verbal s-a ajuns la proces. Judecătoria din Bolintin Vale, prin sentința civilă definitivă nr. 1031 din 4.12.1991, i-a reconstituit dlui Arion dreptul de proprietate pentru suprafața de 10 ha în localitatea Stoenesti, jud. Giurgiu. Primăria ba. Nu s-a conformat nici precizărilor Direcției legislație-arbitraj din Ministerul Agriculturii și Alimentației, în aceeași notă cu sentința judecătorească. În toamna anu-

lui 1991, pe suprafața arabilă din fața conacului, familia Arion plantează viță-de-vie și pomi fructiferi. Anul următor, primăvara, pomii și vița sunt tăiați sau smulși din pământ. Parchetul de pe lângă Tribunalul județean Giurgiu găsește vinovații: "unii copii din sat" (Rezoluția din 21.07.1993). Șocul psihic a lăsat urme asupra dlui Arion. Nu s-a vindecat totalmente de semipareză, conform certificatului medical nr. 3964. În sfârșit, pe 18.03.1992, comisia comunală de aplicare a Legii 18 i-a eliberat adeverința cu nr. 563. Nu a apucat să se bucure. La scurt timp, din proprietar devine inculpat.

La doar o zi după "eveniment" s-a întocmit un act de vânzare-cumpărare între comisia de lichidare a patrimoniului fostului CAP "Progresul" Stoenesti și S.C. "Pan-Show", reprezentată de dl Victor Socaciu în calitate de director general. Prețul: 3.204.492 lei. Firma a achitat și o suprafață de teren de 39 770 mp, inclusiv terenul pe care familia Arion a plantat vița

și pomii fructiferi. Cumpărătorul ne-a declarat că terenul de aproape 4 ha a fost adjudecat legal. Deoarece, conform adresei nr. 707 a D.G.A.A. Giurgiu, terenul în cauză este înregistrat în evidențele agricole și cadastrale ca "teren cu încluzură". În plus, într-o schiță eliberată de Consiliul județean pe o parte a terenului se află depozitul bazei furajere, parte a patrimoniului fostului CAP. Cu sediul până la lichidare în conacul al cărui proprietar este dl Gh. Arion, repus în posesia imobilului prin adeverința nr. 593/30 iulie 1992. Cu

toate acestea, în temeiul actului de vânzare-cumpărare, firma "Pan-Show", reprezentată de dl V. Socaciu, intenționează plângere penală "împotriva învinutului Arion Gh." pentru tulburare de posesie!

Surprize în lanț. Judecătoria din Bolintin Vale ne-a pus la dispoziție dosarul cu nr. 300R/1993. Inculpatul a fost achitat, partea vătămată fiind obligată să plătească 3 000 lei cheltuieli judiciare. Legea 18 și precizările Comisiei

consultative a Parlamentului României stipulează că pot fi vândute de la fostele CAP-uri "numai terenurile de sub construcțiile zootehnice și cele strict necesare utilizării lor normale." Mai mult, deplasându-ne la fostul sediu al CAP-ului am constatat că invocatul depozit al bazei furajere nu există. Cei cu care am stat de vorbă au confirmat că nici nu a existat. Primarul din Floresți-Stoenesti ne-a declarat: "Prin memoriul cu nr. 264 din 19 martie 1993 am semnalat Prefecturii Giurgiu nelegalitatea licitației și a actului de vânzare-cumpărare a patrimoniului fostului CAP "Progresul". Nu am primit nici un răspuns".

Un amănunt picanț: secretara comisiei de lichidare este angajată firmei "Pan-Show". Curat murdar. Pentru a clarifica lucrurile, în prezența noastră, primăria din Floresți-Stoenesti a eliberat adeverința cu nr. 11/10.01.1994. O reproducem: "Se adevereste de noi prin prezenta că, pentru terenul în suprafața de 4 ha ce se află în litigiu între domnul Arion Gheorghe și firma "Pan-Show", reprezentată de Socaciu Victor, Comisia locală pentru aplicarea Legii 18/91 nu a înlocuit proces-verbal de punere în posesie a acestei suprafețe pentru numitul Socaciu Victor." (subl. n.)

Ca într-o adevărată țară a "minionilor", dl V. Socaciu introduce recurs la Judecătoria Giurgiu. Inculpat: Gh. Arion. Infracțiunea comisă: tulburare de posesie (!!).

George Mircea

Dreptul moral

Vai vouă, făgămicilor, că semănați cu morimintele văruite, dar plînge cu oase de morți" (Mt. 23,27). Făgămicii își expun conștiința numai fața, pe care și-o doresc arătată, în timp ce ei sunt moriminte pline de oasele celor pe care i-au deportat, asasinat, aruncat în familie cu copii mici sub zăpezile nesfîrșite ale Siberiei. Politici de la Tiraspol au condamnat la moarte prin împușcare pe românii martiri, Ilie Ilășcu, iar la exterminare prin detenție pe ceilalți patru comunaționali, în ajunul zilei Mondiale a Drepturilor Omului pentru a arunca omenirii civilizate mînașă sfidată. Au pronunțat sentința în preajma Sîntelor Sărbători ale Nașterii Domnului pentru a dovedi Europei creștine și lumii civilizate că ei călă în picioare procesul de umanizare divină alături de necesarul după cataclismul mondial încă neîncheiat. Veniți de la mii de kilometri, în Basarabia, Bucovina de Nord și ținutul Herței, teritorii sfășiate din trupul armonios al României, cotropitori s-au instalat în pîrghiile de comandă statului, politice, economice, culturale și de învățămînt, depopulând teritoriile acestea prin atrocități pe care doar exterminările naziste le-ar putea egala. Într-un spațiu cu majoritate română, rușii minoritari au acaparat prin forță totul, autoproclamîndu-se republică nistreană pe care nimeni în lume nu dorește să o ia în seamă - în afara de Federația Rusă. Ei comit cele mai abominabile acțiuni antistatale. Astăzi opinia lumii cunoaște că:

1. - Moscova interzice, sub amenințare, Chișinăului de a folosi rigorile constituționale pentru stoparea samavolnicilor unei minorități împotriva populației majoritare ce-i adăposteste.

2. - Fiind vicepreședinte al Federației

Ruse, Al. Ruțkoi a aterizat la Tiraspol ca pe moșia personală, încălcînd normele dreptului internațional cînd i-a incitat pe rușofoni, oferind sprijinul său împotriva statului independent, Moldova, membru al O.N.U.

3. - Moscova condiționează retragerea armatei sale de pe teritoriul Moldovei de acordarea, din partea Chișinăului, a unui statut "special" rușofonilor de pe Nistru, pe placul acestora, adică o nouă sfîșiere dintr-un stat independent.

4. - Armata a 14-a, ca forță de ocupație se pretinde că poate cuceri toată zona Balcanilor în 10 zile, sprijinî abuzurile antistatale de la Tiraspol cu arme, mercenari și chiar trupe regulate.

5. - Moscova cere rezolvare problemei tiraspolene prin tratative pe bază de egalitate. Adică cine, cu cine este egal? Nici normele dreptului internațional, nici principiile morale, proprii Europei creștine, nu pun pe picior de egalitate un stat membru al O.N.U. cu o bandă agresivă antistatală.

Dreptul mare, farsa judiciară de la Tiraspol ridică înțaga românilor ca un singur om. Însă purtarea suferenței a popoului nostru, sub un crez sfînt, nu trebuie pătată de intrușii care, după ce întocmesc liste negre împotriva românilor ce poartă pe trupurile și sufletele lor semnele suferinței neamului într-o jumătate de secol, după ce trimit un partid al opoziției să-și țină conferințele de presă "după grați", după ce organizează detașamente care iau cu asalt trenuri cu destinație specială, mai vorbesc de crimele de la Tiraspol. Cu ce autoritate? În fața rușofonilor antistatali de pe Nistru, ce autoritate au cei ce au "dansat Hora Unirii" pe suferințele martirilor uciși prin tortură la Sighetu Marmăției, Râmnicu Sărat etc

etc...? Ce autoritate au protestele celor ce clamă dreptul lor absolut, unie și exclusiv de a se afla tot la conducere, aleși de acea populație care nu a fost ajutată să-și depășească nivelul de cunoaștere și discernămint de dinaintea Revoluției? (Vezi ancheta T.V. din 29 nov. pr. II). Și totuși, aceștia sunt cei care strigă în văzul lumii, pe toate lungimile de undă, chemînd la consens, unitate, pact etc uitînd că deasupra tuturor se află imaginea României în ochii lumii civilizate, prestigiul nostru în plan european. Poporul român binecredincios se unește ca un singur om cînd își cunoaște obiectivul. Dar să nu fie derutat de profesioniștii partidelor odrăslite din P.C.R. ca frați inseparabili. Unitatea poporului sub un crez sfînt trebuie respectată cu sfințenie, nu manipulat. Comunismul este singura ideologie care a falsificat pînă și sensul cuvintelor. Prin consens, unitate, pact, ei refuză sensul de "egali", "împreună". Ei concep numai sensul de unitate, "în jurul...", adică unitate și consens "în jurul" lor, în trepte, unde "ceilalți" să fie "în consens" pe treptele de jos și mai de margine. Comuniștii nu întuiesc pe "ceilalți" ca pe "aproapele" lor, ci ca pe tovarăși de drum.

"Vai vouă, făgămicilor..." Biserica noastră străbună se bucură de mare ascendență, dar sentimentul religios nu trebuie manipulat de politicienii care doar îl mimează.

Așadar, frații mei, "stați împotriva diavolului și el va fugi de voi" (Iacov 3,7)

Preotul Iconom Stavrofor
Pavel Zuzu
Parohul Bisericii
"Domnița Bălășa"

Biserica "Buna Vestire" din Giurgiu / Patimile unui locaș ortodox, monument de artă

Înălțarea bisericii "Buna Vestire" din Giurgiu a fost începută în anul 1863 de către comunitatea greacă existentă la acea dată în oraș și a aparținut statului grec pînă în anul 1963, motiv pentru care se mai numește și "Biserica Grecoască". Marea ei faimă este dată atât de icoanele pictate de Gheorghe Tattarescu, care se pare ar fi făcătoare de minuni, dar și a aurei de legendă care o înconjoară, datorită faptului că opera marelui artist a scăpat neatinșă dintr-un incendiu provocat de un trăznet și a faptului că deși în două rânduri a fost la un pas de demolare, Dumnezeu a salvat-o în mod miraculos.

Anul 1965 - Biserica devine românească

În 1965 cînd sfîntul locaș își prăznuia centenarul, autoritățile de atunci impun

administrației bisericii să "doneze" municipalității o parte din teren pentru a începe construcția unui nou bloc de locuințe. I se pune în vedere preotului de atunci, **Eremia Decu**, să elibereze biserica de obiectele de cult, deoarece urmează să fie demolată. Acesta, împreună cu administratorul interven la ambasada Greciei, iar rezultatul a fost că s-a ajuns la un compromis. Biserica va fi lăsată în pace dacă... va fi renovată. Cum numai cinci familii de origine greacă mai frecventau biserica, marea majoritate a enoriașilor fiind români, și cum statul grec nu putea suporta costul reparațiilor, acesta o donează Patriarhiei Ortodoxe Române, urmînd ca aceasta din urmă să-i acorde sprijinul financiar necesar. Însă, datorită faptului că preotul Eremia Decu se îmbolnăvește și în anul 1980 trece la cele veșnice, lucrările începute se vor întrerupe. Peste sfîntul locaș plana din nou spectrul demolării.

Anul 1986. O vizită oficială și urmările ei

Succesorul părintelui Decu, preotul **Lucian Manicată**, instalat la 1 octombrie 1980, face

apel la Patriarhie pentru ajutor și la credincioși pentru donații bănești. Cu toate acestea, autoritățile revin la vechia obsesie a demolării și fără să fi avertizat anterior pe preot să nu mai fi cheltuit energie și bani în vederea continuării lucrărilor, la începutul anului 1987 îi pune în vedere inopinant să facă pregătirile necesare pentru a putea fi demolată. Întîmplarea sau providența face ca în aprilie 1987 noul ambasador S.U.A.

pentru România, dl **Roger Kirk**, să intenționeze să facă o vizită la Giurgiu. Cum omul era un mare amator de artă autentică, din programul vizitei nu putea lipsi și un județ al Giurgiu există două biserici pictate de Gheorghe Tattarescu, ambele, declarate monumente naționale, una în Giurgiu și alta în comuna Vede, autoritățile locale au ales-o pe aceasta din urmă. Dar, se pare, că se ajunsese la o criză de timp, căci se renunță la deplasarea pînă la Vede și se decide ad-hoc pentru biserica "Buna Vestire". Moment fericit și

Stimate domnule Coposu,

Subsemnatul preot Crăciun Emil, paroh al bisericii "CUV. PARASCHIVA" din orașul Adjud, județul Vrancea, cu bunăvoința Domniei Voastre, supunem următoarele:

În orașul Adjud, în anul 1991 s-a pus problema temeliei a bisericii "CUV. PARASCHIVA".

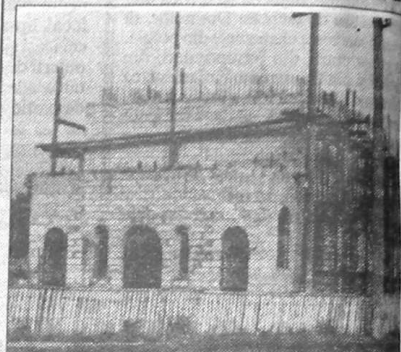
Cu aprobările obținute, am reușit cu eforturi supraomenești, nefiind ajutați decît numai de mila românilor, de mila lui creștin prin contribuții minime.

Aflîndu-ne după cum vedeți din fotografia alăturată în imposibilitatea de a mai continua lucrările, datorită atîtor greutăți care ne-au întîmpinat: scumpe materiale, imposibilitatea oamenilor de a contribui, aplicarea TVA-ului și alte greutăți, cu venim cu rugămintea de a fi ajutați cu fonduri din **Partidului Național Țărănesc Creștin Democrat**, mare cinste îl conduceti, să achitam lucrările eluate și continuarea lucrărilor pentru acoperirea bisericii.

Încredințați că ne veți ajuta în aceste momente biserica, preotul și credincioșii parohiei, vă mulțumim străduindu-ne să așezăm la loc de cinste paroh reprezentanții săi.

Așteptăm cu emoție răspunsul D-voastră la adresa Parohia "CUV. PARASCHIVA", Adjud, jud. Vrancea precum și la CEC Pocișani nr. cont: 45.11.08.41.

Cu aleasă
Paroh: Pr. **Crăciun E.**

Cuvioase Părinte,

Cunoaștem greutățile cu care încă și astăzi, se luptă sfintele noastre biserici. Lipsa de fonduri îngreunează și unele dintre acțiunile pe care, din nefericire, nu le putem onora așa cum de fapt am dori.

Considerăm că apelînd la mila credincioșilor prin intermediul ziarului nostru "Dreptatea", se va da un răspuns favorabil cererii dumneavoastră și vă putem fi de ajutor.

Vă rog să primiți, cuvioase părinte, asigurarea deplinei mele considerațiuni.

Al dumneavoastră,
Corneliu Coposu

providențial, căci în urma interesului pe care îl avea dl. ambasadorul l-a manifestat față de sfîntul locaș s-a considerat inoportună demolarea în acel an. Amînarea care i s-a hotărît în această vizită binevenite i-a fost suficientă pentru a o salva temporar de bulldozerul dictaturii. Revoluția din decembrie a pus la lumină motive politico-ideologice. Despre demeritele bisericii sub loviturile tranziției vom vorbi într-un număr viitor.

Gabriel Dorob

● Expoziția "bursierilor"

În voluminosul salon al Galeriei de Artă a Municipiului București, și-au dat întâlnire trei tineri artiști plastici beneficiari ai burselor acordate de Muzeul Aman și de Muzeul Stork pe anul 1993. Numărul și calitatea lucrărilor confirmă faptul că au meritat bursile, că s-au străduit să le onoreze cu demnitate și că, beneficiind de mijloacele puse la dispoziție, au făcut serioși pași înainte pe drumul afirmării artistice. Deși sunt absolvenți ai aceluiași școli - Academia de Artă din Capitală - deși mulți dintre profesorii acestei înalte instituții le-au călăuzit pașii, este mai mult decât evident că ne aflăm în fața unor personalități distincte.

CRISTINA MIRON - care, anul trecut, și-a dovedit talentul în cadrul unei expoziții personale - se prezintă cu o serie de EPIGRAFE ("scurtă inscripție pe

fațada unei construcții, a unui monument" - DLRM) care pun în lumină admirația ei pentru ceea ce ne-au lăsat "bătrânii din bătrâni" (scrieri vechi, chitice, latine sau gotice, icoane, ocnice, lespezi de piatră cioplite, ferestre etc.), combinată cu dorința de a le prelunge existența și farmecul în "timpul de vin". Pictura ei, de fapt, este, în mare măsură, și modelaj, mai precis sculptură. Lucrările lasă impresia de panouri ornamentale (și monumentale), fiind realizate în relief și părand aplicate în "zid". Fondul este sistematic ALB (combinație de ipsos și var?) - simbol al liniștii și al certitudinii proprii vechiciei. Artă colajului cunoaște forme deosebit de subtile și inspirate.

ANCA MUREȘAN - și ea după o bogată și reprezentativă expoziție personală - își afirmă, din nou, cu lucrări de dimensiuni diferite (câteva foarte mari, multe mijlocii) patima pentru jocul exploziv al culorilor "vi și păstoase" (L. Blaga). Tesătura cromatică este atât de ingenioasă și cu atâtă putere "scoasă în față", încât își lasă impresia unor jocuri pure... Contrastul și accentul de culori și tonuri conferă pânzelor o misterioasă lumină interioară. Se pare că-n inima ființei sale artistice se năștește puternic izvoare de culori abstracte. Și totuși, artista nu rămâne numai în acest univers. Din câteva "virtejuri" în plină dezvoltare

răsar contururi umane care-mi amintesc de unele personaje de basm, cel puțin prin formele de "exteriorizare". Dăm și peste pașnice oaze florale și peisagiste. Că particularitate, remarcăm corespundența coloristică dintre "fondul" pânzelor și "subiectele" care le populează.

COSTEL CRIȘ pare a fi un neîndreptățit: n-a fost încă primit în Uniunea Artiștilor Plastici și nici nu i s-a dat avizul pentru organizarea unei expoziții personale... cel puțin așa scrie el negru pe alb! Poate de aceea, participarea sa la susmenționată expoziție de grup este atât de masivă: pereții rezervați lui sunt supraîncărcați cu picturi în culori vii, puternice și inspirat contrastante. Aria tematică este largă. Într-o grăitoare paletă de griuri întâlnim un Icar căruia viteza prăbușirii îi topește formele. Același fenomen - într-o sinteză de roșu, albastru, alb, negru - este prezent în *Cavalcada*: ideea vitezei este sugerată și prin asimilarea aproape completă a rapizilor alergători...

Un alt domeniu îl reprezintă portretele. Liniile ferme și contururile apăsate - toate în culori foarte aprinse - amintesc de tehnicile specifice calculatoarelor. Sunt puternic grăitoare Adam și Eva, *Punerea în mormânt* (pictorul se dovedește a fi și un talentat iconar în spirit popular!) și mai ales cele patru variante (ipostaze) ale savantului român trăitor la Paris - Emil Cioran.

Fără să intru în polemică, consider că-a sosit momentul ca tânărul și vigurosul pictor să-și ocupe locul meritat în marea familie a creatorilor pe care o reprezintă Uniunea Artiștilor Plastici din România.

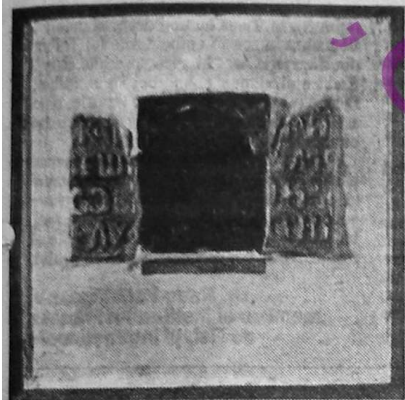
● Revistele de cultură trag un semnal de alarmă

A rămas de pomină exclamația lui Goebbels, ministrul propagandei Reichului hitlerist: "Când aud de cultură, îmi vine să scot pistolul". Dar nici Vladimir Ilici nu vine să scot pistolul. Dar nici scriitorii, oamenii de știință, gazetarii, decât în măsura în care aceștia i se subordonau, acceptau a deveni unelte ale propagandei. Lucrurile nu comportă discuție. Dar, din nenorocire, o atare întuneacă anomalie nu aparține exclusiv trecutului. Ea se perpetuează sub ochii noștri. Regimul democrației postdecembriste își îngroașă dosarul actelor sale neocomuniste și prin atitudinea pe care o manifestă față de cultură, atribuindu-i cel mai mic buget din Europa și neomițând nici un prilej de a-i hărțui și umili pe intelectualii cu șira spinării dreaptă. Un duh leninist bănuiește încă în sferele înalte, inspirând vrăjmasia lor față de ceea ce le poate amenința prin simpla independență a conștiinței. Limba de lemn, în variantă "liberalizată", nu rămâne mai puțin necruțătoare decât prototipul ei partinic, față de limba vie, plastică, purtătoare de neliniștitoare semnale ale realului inguverabil, pe care o mănăiește scriitorii. Cine se putea aștepta la așa ceva în decembrie 1989? Oamenii de literă, persecutați de dictatorul analfabet, credeau atunci, cu naivitate, că lumea e a lor. Ne legănam în iluzia unei normalizări, neabundând nici o clipă că uzurpatorii revoluției se vor strădui a reface toate mecanismele predecesorilor lor, inclusiv cel anticultural...

Situația tristă a revistelor de cultură din România constituie un indice deosebit de fidel al crizei, după toate semnele, dirijate. Unele au fost nevoite a-și înceta apariția (*Luceafărul*, *Contrapunct* etc.). Altele se zbat în dificultăți financiare progresive, prelungindu-și existența, grație unor mari eforturi de la un număr al altul, adesea numere duble sau triple. Într-un impas deosebit se află *Familia*, de la Oradea, cel mai vechi periodic de cultură al țării, întemeiat în 1865 de către Iosif Vulcan, în coloanele cărui, precum știe orice școlar, a debutat Eminescu, și *Apostrof*, de la Cluj, una din cele mai bine cotate publicații din cele ce au luat ființă după 1989, condusă de poeta și eseista Marta Petreu. S.O.S.-ul pe care l-au lansat recent, prin intermediul *României literare*, ar fi trebuit să provoace insomnii diriguitorilor noștri, dacă aceștia și-ar fi luat în serios îndatoririle. Dar la ce să te aștești din partea unor demnitari ce oscilează între un oportunism bine cunoscut și o condiție de semidictator, de asemenea bine cunoscută din contactele pe care am fost siliți a le avea cu mai vechii activiști? Burtăverzimea democrației nu se sinchisește de soarta revistelor! Asta în variantă optimă, întrucât avem toate temerile pentru a crede că e la mijloc o regie a relei credințe. A lăsa asemenea publicații reprezentative pentru spiritualitatea românească la cheremul unui "sistem legislativ anacronic, prin care revistele de cultură din țară sunt obligate să se autofinanteze, după cum citim într-un apel semnat de peste o sută de personalități orădene în favoarea *Familiei*, ni se pare chiar un atentat la bunul simț înșuși". Putem adăuga: ni se pare un act de cruzime odios, egal cu distrugerea fizică a unor ființe prin înfometare. Faptul că aceste reviste au luat constant apărarea principiilor democratice și nu s-au dat în lături a critica neajunsurile grave ale societății noastre actuale, fără îndolală, a tras greu în câmpul. Pe linia "măreției învățături", s-a deschis un nou front al luptei de clasă. Drept urmare, dușmanul de clasă trebuie exterminat. Cel puțin autoritățile "fac totul" pentru a ne convinge de aceasta.

M. Augustin

Gheorghe Grigurcu

Carnet plastic

● Adrian Branea - pictor-poet, zămisitor de frumuseți

Cine se interesează de mișcarea culturală contemporană nu poate să nu observe masiva prezență a tinerilor. Fenomenul este mai mult decât evident în domeniul artelor plastice, domeniu prin excelență al încercărilor și al căutărilor. Interesant de reținut este faptul că cei mai mulți dintre tinerii creatori - buni cunosători ai tradiției, dar și neobosiți căutători ai noului - cunosc starea de grație care rezultă din echilibru, seriozitate și maturitate și rămân, consecvenți, între hotarele artei adevărate. Experimentele "teribiliste" nu și găsesc aderenți. Tinerii sunt prea instruiți și prea responsabili ca să cadă în asemenea "capcane"... Un alt fenomen îl reprezintă tendința curentă în lumea plasticienilor de-a nu se cantona în teritoriul specializării trecute în diploma de absolvire și de a se manifesta și în celelalte ramuri ale artelor plastice. Este și cazul tânărului ADRIAN BRANEA, absolvent al Secției de design (estetică industrială) din cadrul Academiei de Artă din București (din 1990, este și profesor de desen în cadrul acestei instituții), care, după o susținută activitate în specialitate, dar și în spațiul mai larg al artelor decorative, se prezintă în sala de la parter a galeriei "Căminul Artei" din Capitală cu o impresionantă expoziție personală de PIC-

TURĂ. De fapt, ca să rămânem neabătut în sfera celui mai strict adevăr, trebuie să menționăm că prima lui iubire a fost PICTURA, că, după o călătorie pe alte meleaguri cu vădite elemente tehnice și științifice (călătorie pe care n-o regretă), a revenit la ceea ce îi este mai drag. Colega lui de cancelarie, Irina Cios, istoric și teoretician de artă, consideră această *reîntoarcere* drept "o a doua naștere"... În fond, această "traictorie" este firească: Simțul culorii ADRIAN BRANEA îl are prin naștere de la MAICA NATURĂ. Tot ea l-a înzestrat cu fantezie și capacitate de organizare, de "întrepătrundere" a diverselor elemente și imagini în compoziții inspirate. Desenul, logica volumelor și a spațiilor, perspectiva, formele și valorile etc. și le-a însușit temeinic și cu sporuri dictate de cerințele designului în care s-a specializat.

Vizitatorii sunt întâmpinați de o serie de lucrări în care jocul savant al culorilor vii, calde și în plină vibrație, adică viața - rezultat al unor alchimii personale - și imaginile cu contururi estompate de "negură" și "depărtare" concură la realizarea unei atmosfere tonice, de vis și poezie. Remarcabilă din acest punct de vedere este compoziția intitulată *Noapte*. Pentru că în acest moment al zile care s-a călătorit, lumina vine doar de la lună și

de la stele, contururile se șterg, ochiul nu mai vede limpede și necunoscutul își impune prezența, imaginația își ia zborul... Avem impresia că alegă spre noi două vieți și fabuloase...

Aceiași poezie o întâlnim și în numeroasele sale peisaje în care accentul cade, rând pe rând, când pe nori, când pe vânt, când pe ierburile sau copaci în "naștere", când pe explozii florale, când pe avânturi cosmice... În două pânze, trezirea naturii la viață este sugerată prin două siluete-vârtej fabuloase executând exerciții de "înviore" și largă "respirație". Și, pentru că OMUL este figura centrală în univers, în mijlocul unui tablou tronează o efigie de strămoș, frate bun cu OMUL - stâncă din munții Bucegi.

Nu lipsesc nici zămisirile ludice, de basm. În dulcele stil naiv, o mamă își privește cu interes copilul înfășat care... zămbește. Descoperim și cauza veseliei: un cap de măgăruș și un câpșor de pisică (?) cu fundițe se țin de giubșulucuri...

Apelând la culori și fantezie, ADRIAN BRANEA creează alte lumi, alte "corole de minuni"... Cu toate acestea - deși străine și nemaivăzute - ele ne par familiare.

RAPIDUL NU POATE RĂMÂNE FĂRĂ STADION

Convorbire cu dl Mircea Pascu, președintele U.F.C. Rapid

RAPID - clubul cel mai iubit, cel mai contestat, cel mai discutat. În ce privește performanțele - un lider autoritar al contradicțiilor. Și nu de azi, de ieri. La cârma fotbalului giuleștean se află de un an și jumătate, ales de Consiliul de Administrație, un manager recunoscut, fost președinte al Federației Române de Fotbal, Mircea Pascu. Am ținut să-l cunoaștem opiniile, mai puțin despre trecut și mai mult despre prezent și viitor.

- Aș reveni la amintitul grup de sponsori. Aportul lor apare după spusele dvs, mai mult declarativ. Care este stadiul?

- Până în acest moment noi am lucrat împreună cu grupul de sponsori, la un document care să definească o formă de asociere a Rapidului cu sponsorii respectivi. În parte cu fiecare. Fiecare din ei va veni cu niște sume iar acestea vor fi consumate în funcție de deciziile ce le vor lua cei stabiliți prin documentul respectiv, care primesc aceste împuterniciri. Este o formă de asociere.

- Pentru fiecare va trebui avizul celor două părți angajate?

- Pentru suma totală va trebui să existe avizul colectivului stabilit de Adunarea Generală în care vor fi incluși și sponsorii.

- Ofertantul permanent și repetat la Rapid, dl Dumitru Dragomir face parte dintre sponsori?

- Nu, nu face parte.

- Acești sponsori vă vor permite să faceți niște cheltuieli mai productive în ce privește transferurile?

- Mai consistente, absolut. În special la transferurile de jucători de valoare, la baza materială, deci terminarea peluzei, dotarea stadionului cu scaune, instalarea de nocturnă, terminarea construcției terenului de antrenament (din spatele cinematografului Giulești). Un teren sau eventual două, gazonate; la unul am început, suntem la jumătatea lucrărilor dar ele merg încet datorită costurilor ridicate. Din economiile noastre noi am făcut tot ce s-a putut. Rapidul are în momentul de față peste 10 echipe de juniori și seniori. A și obținut unele rezultate la 16 și 18 ani în confruntările cu Steaua și Dinamo. Datorită faptului că nu are o bază materială

suficientă a închiriat cu contract, terenul Vointă pentru antrenamente și unele jocuri. Deci, clubul se prezintă în momentul de față ca un club cu o activitate apreciabilă, zic eu.

- Din alcătuirea actuală SNCFR-ul face parte?

- Face parte desigur.

- Dar am înțeles că ridică pretenții asupra terenului?

- Terenul propriu-zis este al SNCFR, este adevărat. În privința stadionului nu există un proprietar în momentul de față și legea dă dreptul clubului să intre în posesia patrimoniului respectiv, datorită investițiilor făcute, pe parcursul zecilor de ani, potrivit dreptului de uzufruct în termeni juridici. Dar oricum există o acțiune pornită din partea SNCFR și în privința stadionului. Citația primită este adresată clubului polisportiv și nu celui de fotbal. Deși terenul este pentru fotbal, tribunele la fel, nu pentru alte sporturi, deci stadionul ar trebui să revină fotbalului, lui UFC Rapid datorită obiectului muncii. Nu vedem de ce acest stadion ar aparține altcuiva, care nu are ca obiect al muncii fotbalul.

- Dar SNCFR-ul ce vrea să-l facă cu stadionul, cui vrea să-l dea?

- Nu știu. Doar că vrea să-l intre în posesia lui.

- Dar mobilul? Vrea să-l vândă sau să-l ceară chirie, dacă face parte din UFC Rapid, e cam curios?

- Poate că ar fi normal să pretindă chirie. Ce știu însă este că de când lucrez la Rapid, n-am primit bani de la SNCFR, pentru construcția stadionului.

- Acesta, stadionul, ar fi aportul lor. Dar Ministerul ce zice?

- S-a discutat și la nivelul Ministerului Transporturilor și cu președintele SNCFR.

În momentul de față există o desfășurare de lucruri așa cum vi le-am prezentat eu, dar ele nu sunt clarificate. Am primit și noi o citație în care se afirmă că SNCFR e proprietarul terenului din 1894, lucru care este adevărat și că stadionul a fost construit prin contribuția ceferiștilor.

- Lucru care nu mai este tot așa de adevărat.

- Da, m-am informat, clubul de fotbal a devenit profesionist în 1932, iar în '36, '37, '38 când s-a construit stadionul era în plină perioadă de profesionalism și cu posibilități financiare ce îi permiteau ridicarea stadionului. Dar nu avem documente.

- Să trecem peste această problemă a terenurilor, prezentă mai peste tot, pe care sperăm că viitorul o va rezolva așa cum e cazul și să vă întreb la ce transferuri vă gândiți?

- Am vrea să-l transferăm pe Vlădoiu, pe Răduță. Am fi vrut să-l aducem pe Albeanu...

- Dar am înțeles că s-a răzgândit dl Copos?

- A renunțat sponsorul dar nu și Rapidul. Dar deocamdată noi nu avem bani. Asta-i problema. Iar sumele care se pretind sunt foarte mari vis-a-vis de posibilități.

- Așa s-a spus și despre Rapid că a cerut foarte mult pentru Constantinovici. Fiindcă veni vorba, s-a verificat afirmația că în timp ce juca și era salariat la Rapid primea bani și de la Dinamo?

- Pentru el am obținut 100.000 de dolari și din acești bani noi am luat mai mulți jucători. În ce privește partea a doua a întrebării n-am verificat, de vreme ce era cert că el nu mai dorea să joace la Rapid.

- Care ar fi criteriile după care ați selec-

ționat suporterii și ziaristii pe care i-ați luat cu dvs, în voiajul oferit la Milano?

- Nu am selecționat pe nimeni. Am oferit locurile Ligii Suporterilor și ziaristilor ce și-au exprimat dorința. N-am refuzat pe nimeni.

- Dar dacă erau mai mulți?

- Reduceam din suporterii.

- Tot așa de culanți vă arătați și în ce privește intrarea în tribuna "oficială" - să-i zicem - unde ați introdus o serie de măsuri restrictive, unele chiar bizare și contravenind unor principii de etică. Totuși în această tribună numai cine nu vrea nu intră?

- Aveți dreptate. Am limitat numărul ziaristilor, acordând legitimații speciale, dar astăzi sunt în număr mai mare de dublu. Apoi dintre ceilalți, mulți vin cu membrii de familie, cunoștințe, chiar vecini de bloc. Este mai mult decât penibil ca de fiecare dată să interviu și să angajezi discuții.

- Dar aveți trei oameni speciali pentru treaba aceasta. Apoi ar trebui să vă gândiți și la aspectul pe care îl capătă tribuna. Am auzit că l-ați așteptat și pe Iliescu?

- Este cu siguranță necesar să luăm niște măsuri pentru a reglementa situația. O vom face.

- În cursul anului '93, trecutul an competițional, s-au împlinit 70 de ani de la înființarea clubului Rapid, prin apariția în arena sportivă a echipei de fotbal CFR. Moment festiv...

- Pe care - deși 70 de ani nu mi se pare o cifră semnificativă, cum ar fi de exemplu 50 sau 75 - l-am sărbătorit cu 100 de invitați, pentru că nu puteam invita pe toată lumea cum am fi dorit. Printre care și președintele Ion Iliescu.

A consemnat Ioan Francu

PROBABILII ȘI POSIBILII "AMERICANI", ÎN VIZORUL DREPTĂȚII

În anul turneului final al Campionatului Mondial de fotbal din SUA, desigur că prezintă un interes major "starea" fotbalistilor noștri - probabili ori posibili titulari ai naționalei - ce activează prin campionatele de vârf ale Europei sau în competiția Diviziei Naționale. Așadar!

• Vești nu prea grozave din durele confruntări din seriile A și B ale Campionatului italian.

• Astfel, în prima etapă a returului, una a marilor surprize, Milan-ul lui Răducioiu n-a putut depăși (scor 0-0), chiar pe San Siro, "Lanterna" Lecce, virtual retrogradată. Consemnăm - din nou - prezența golgeterului naționalei noastre doar în tribună. Și cum Boban și Landrup sunt aproape refăcuți și gata să intre în garnitura cuplului Berlusconi - Capello iar Savicevic și Dessailly, chiar Papin, par a fi titulari de drept, șansele blondului vârf de a-și face loc în galonatul "11" roș-negru sunt (mai mult) ipotetice.

• Nici Dan Petrescu, titular la Genoa până la venirea noului coach Scoglio, nu pare a avea acum o soartă mai bună, căci, cu tripleta Var't Schip - Detari - Skuhravy în teren, genezezii au colecționat al doilea rezultat

pozitiv (1-1 pe "Olimpico" cu Roma) consecutiv.

Dar, dacă titularii lui Iordănescu fac tușă, ce-i drept, la echipe cu nume, neabătutul în seamă dar pragmaticul Mateuț joacă meci de meci și îngenuchează, cu mai modesta Reggiana, puternicul Inter din care n-au lipsit Bergkamp, Sosa și Șalimov, făcând posibil un rezultat excelent (1-0) pentru echipa emiliană.

• În Seria B, "Brescia romena", cu Sabău în bună dispoziție de joc, a obținut doar un draw pe terenul Ravennei, scăpând victoria printre degete în ultimul sfert de oră al jocului. Hagi n-a jucat, refacerea după operația de la genunchi prelungindu-se în mod neașteptat.

• În Spania, etapa a 18-a a adus un punct în contul Valenciai (scor 1-1 obținut pe terenul lui Valladolid). Belodedici a jucat foarte bine, fiind unul din artizanii remizei.

• În schimb, Sporting Gijon, echipa lui Marcel Sabău, a trebuit să coboare de pe podiumul clasamentului fiind întrecută clar (3-0) de Zaragoza.

• Mai la vest româno-portughezul Ioan Timofte a reușit să se împiedice (0-1), cu FC Porto cu tot, de codașa Farense, ratând șansa

de a se mai apropia de liderul Benfica.

• În Olanda, Philips Eindhoven și Gică Popescu au remizat (0-0) la Enschede cu Twente, în runda cu numărul 18. Dacă internaționalul nostru pare a fi ieșit din cărți în lupta pentru titlul de campion, tot eu un eșec s-a încheiat și tentativa sa de a-și sponsoriza echipa de suflor, Universitatea Craiova, în urma reacțiilor din presa din Bănie, după propriile-i declarații. Căci odă, prea multă dragoste strică.

• Deși doar cu Dorinel Munteanu în teren (Selymes și Hanganu au lipsit), Cercle Bruges a luat un punct (1-0) mai bine clasatei Ostende în etapa a 19-a din campionatul belgian, luptând din răsputeri să părăsească subsolul clasamentului.

• Alți doi ex-dinamoviști, Stelea și Rednic, au mai puțin griji. Standard Liege întrecând la pas (2-0) pe Genk și năzuind spre "Zona UEFA".

• Biroul FRF a aprobat un lot lărgit (27 de jucători) din care selecționerii Iordănescu și Dumitriu vor alege pe cei 19 fotbalști care vor efectua stagiul de pregătire și jocuri amicale din Elveția în vederea participării la turneele din Hong-Kong și China. Au fost nominalizați, printre alții Prunea, Blid,

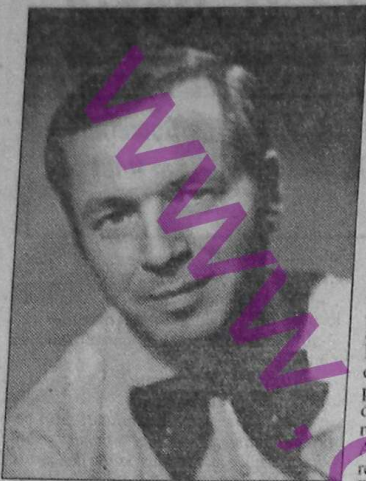
Kadar, Prodan, Mihali, Papură, Panduru, Potocianu, I. Dumitrescu, Stângă, Gălcă, Craioveanu, Ungur, Lipsesc, în schimb, nume ca Tene, Stângăciu, Dobos, C. Pană, Brătianu II, Lăcătuș.

Doru Coșa

Istoria lumii are un singur sens - Libertatea

dialog cu romancierul MIHAIL DIACONESCU, recent întors de la Chișinău

● Competență și dăruire

- Ați fost recent la Chișinău. Cu ce ocazie?

- Editura "Universitas", una din cele mai importante din Basarabia și din întregul spațiu cultural românesc, mi-a reeditat romanul "Speranța" apărut inițial în 1984 la editura Eminescu din București. Este un roman care evocă mișcarea unionistă a românilor din secolul trecut. Editura "Universitas" a organizat la Biblioteca "B.P. Hasdeu" din Chișinău o lansare a noii ediții a romanului într-un cadru deosebit de festiv. Au participat prietenii mei de la "Universitas" în frunte cu eminentul istoric și om politic Ion Turcanu, directorul editurii, și cu doamna redactor șef Lora Bucătaru. Au fost prezenți de asemenea scriitorii, în frunte cu poetul Nicolae Dabija, jurnaliști, istorici, diplomați acreditați la Chișinău, universitari, personalități culturale și politice, un numeros public interesat de literatura contemporană. Au fost rostite cuvântări care m-au mișcat profund prin căldura aprecierilor dedicate romanelor mele. Editura "Universitas" mi-a dăruit o mare bucurie atât prin publicarea noii ediții cât și prin organizarea acestei lansări.

- Este o ediție frumoasă, bine concepută și realizată, lucrată cu competență și dăruire, cu dragoste. După câte știu, editorii din Chișinău au mai publicat cu doi ani în urmă încă un roman semnat de D-voastră - "Adevărul retorului Lucaci". Romanele D-voastră au fost reeditate în colecția "Columna", în care au mai fost publicate opere reprezentative ale unor autori ca Eminescu, Sadoveanu, Iorga, Mircea Eliade și alții. De ce au optat editorii din Chișinău pentru cele două romane ale D-voastră?

- "Adevărul retorului Lucaci" a apărut la Chișinău în 1991, tot într-o ediție a doua și tot datorită doamnei redactor șef Lora Bucătaru. Prima ediție a apărut în 1977 la editura Eminescu la București. Cărțile mele au circulat însă în Basarabia înainte de căderea comunismului. Ele au evocat narativ personalități, realizări culturale și fapte din trecutul Basarabiei. Pentru acest motiv cărțile mele au circulat din mână în

mână, lecturate pe ascuns. Datorită faptului că evocă personalitatea și opera retorului Lucaci, născut în nordul Basarabiei, la Costești, unde Cihurul se varsă în Prut, domnul Dinu Mihail, unul din cei mai importanți jurnaliști și critici literari de la Chișinău, a popularizat romanul meu, unde a putut, cum a putut și cât de mult a putut. Domnul Dinu Mihail este născut la Costești. El a mers până acolo încât a avut curajul să tipărească în presa de la Chișinău fragmente din romanul meu dar fără să spună titlul cărții și autorul. Cenzura instituită de ocupantul imperial rus interzicea categoric și pedepsea sever simpla menționare în Basarabia a autorilor și cărților din dreapta Prutului. Domnul Dinu Mihail și-a asumat un risc enorm. E un fapt care mă impresionează profund. După căderea comunismului, domnul Dinu Mihail a intervenit ca romanul meu să fie publicat la Chișinău. Astăzi la Costești există un muzeu dedicat retorului Lucaci. În mai multe orașe din Basarabia sunt străzi care poartă numele retorului Lucaci. Mi s-a spus că romanele mele sunt cărți necesare. Că ele au ajutat și ajută, cu mijloacele lor specifice, la efortul imens, eroic, al despresurării românilor din Basarabia și Transnistria de sub carapacea hidosului și anacronicului imperiu ruso-comunist. Tocmai de aceea au fost publicate la Chișinău. Acest fapt este unul din cele mai emoționante din întreaga mea evoluție ca om și ca scriitor. Lupta națională a românilor din Basarabia nu s-a încheiat. Ea continuă cu aceeași intensitate.

● Teroarea ca armă politică

- La ce cugetați când spuneți că lupta basarabenilor nu s-a încheiat?

- O parte din teritoriul locuit din vechime de români - Transnistria - este terorizat mai departe de rămășițele criminale ale putredului imperiu ruso-sovietic. Teroarea este practică deliberat, sistematic, cu acordul Moscovei de către cei mai înrați nostalgici ai Imperiului comunist, sprijiniți efectiv de Armata 14-a rusă staționată la Tiraspol. Este o armată de ocupație implicată în crimele de genocid contra românilor. Teroarea este o armă politică îndreptată contra românilor care luptă pentru eliberarea lor națională. În sudul și nordul Basarabiei, în teritoriile dominate acum de Ucraina, românii luptă din greu să-și păstreze identitatea. Mișcarea națională a românilor din Basarabia care doresc să se reunească cu patria mamă are ca principal adversar nostalgia imperială a Moscovei și politica ei fătășă sau ascunsă, la fel de criminală azi ca și în trecut. Lupta românilor din stânga Prutului pentru unirea cu România explică ura ocupanților față de eroul martir Ilie Ilăscu și față de toți care, asemenea lui, sunt gata să sacrifice totul în serviciul idealurilor naționale ale românilor. În cadrul ceremoniei de lansare a romanului "Speranța" la Chișinău mi-am început intervenția afirmând că Ilie Ilăscu suntem noi toți, că el reprezintă partea cea mai aleasă și mai demnă a firii noastre etnice, că nostalgiile imperiale rusești și anticomuniste sunt o fărâdeleaze azi ca și în trecut.

● Răspundere în fața întregii națiuni

- Cum apreciază scriitorii, istoricii și oamenii politici unioniști din Basarabia atitudinea statului român față de idealurile lor?

- Pe frații și surorile noastre din Basarabia nu-i interesează disputele politice dintre diversele partide din România. Ei interesează însă profund tot ceea ce realizează statul, guvernul, partidele politice și instituțiile din România în serviciul idealurilor naționale unioniste. Faptul că în problema aderării noastre la structurile europene toate forțele politice din România au conlucrat și conlucrează perfect este un motiv firesc de bucurie pentru toți basarabenii. Reacția noastră unanimă și a forurilor internaționale la pseudoprocesul înscenat martirului Ilăscu și tovarășilor săi îi ajută pe toți basarabenii în lupta lor națională și în primul rând, pe cei implicați activ în mișcarea politică unionistă. Dorința noastră de a face parte din structurile NATO este și a fraților din Basarabia. Trebuie spus însă clar că statul și guvernul român actual nu-i ajută suficient pe conaționali noștri din stânga Prutului. S-au rostit solemn vorbe despre colaborare, despre crearea unui spațiu cultural și economic unic, despre diverse alte inițiative. Dincolo de aceste vorbe frumoase, lucrurile se mișcă însă greoi și, de multe ori, inefficient. N-o să amintesc aici de inițiative economice, industriale sau bancare întârziate sau chiar eşuate, de diverse alte proiecte. Mă voi mărgini la un singur exemplu, mai neînsemnat, poate, dar și mai elocvent. În prezent ziarele și revistele de la București, Iași, Cluj-Napoca, Timișoara sau Craiova nu se vând în nici un oraș din Basarabia. De ce nu se vând? Nu trăim într-o Europă în care libera circulație a bunurilor și informațiilor este un fapt de la sine înțeles? În Basarabia au fost realizate sute de mii de abonamente la presa de dincoace de Prut dar la chioșcurile din Chișinău nu vezi publicații de la București. De ce? Pretextul că abonamentele din România costă prea mult în raport cu veniturile bănești ale basarabenilor este ridicol. Eu sunt sigur că fiecare publicație din România poate să ofere un anumit număr de exemplare fraților noștri de peste Prut. Publicații unioniste de la Chișinău ca "Literatură și artă", "Basarabia", sau "Glasul Națiunii" au dificultăți. În schimb vezi presă rusească pornografică la toate colțurile. Totul aduce a sabotaj deliberat. N-am auzit însă ca actualul ministru a poștelor și comunicațiilor de la București să se fi implicat personal în buna difuzare a presei noastre în Basarabia. De ce nu s-a implicat? Timpul, vorba lui Marin Preda, nu mai are răbdare. Toate succesele sau insuccesele noastre se răsfâng mai intens, mai profund, mai dureros uneori, în inimile basarabenilor decât în conștiința celor din dreapta Prutului. Eu cred că guvernele și instituțiile noastre centrale sunt dator să răspundă în fața întregii națiuni pentru erorile sau lipsa lor de eficiență în raporturile cu românii din Basarabia. Mai cred că rezultatele concrete ale conlucrării cu românii din Basarabia sunt un criteriu decisiv pentru aprecierea guvernamentelor noștri. Noi le suntem datori basarabenilor pentru țara cu care au rezistat încercărilor de rusificare în condițiile celor mai aspre prigoane, ale deportărilor în masă în Siberia, ale confiscărilor de averi, ale implantării sistematice de coloniști ruși otrăviți de mentalitatea de stăpâni încontestabili, ale represaliilor armate și execuțiilor sumare, fără judecată, ale propagandei imperiale rusești, ale unor fărâdeleaze nenumărate, strigătoare la cer. Conștiința lor națională e mai înaltă și mai pură, mai demnă decât a noastră. Mulți

români din Basarabia și Transnistria pentru noi înalte repere naționale morale. Pentru că în stânga Prutului afirmarea calității de român a însemnat eroism și, deseori, sacrificiul suprem. Basarabia au fost români, și astăzi sunt încă în Transnistria, care au plătit viața afirmarea unității noastre ca nație. Tocmai de aceea eu cred că idealurile unioniste și credința într-un viitor mai al întregii noastre națiuni vor învinge.

● Eroism până la sacrificiul suprem

- Vorbiți de parcă uniunea Basarabiei cu România s-ar petrece chiar mâine.

- Sacrificiile românilor din Basarabia și Transnistria angajați pe viață și moarte în lupta sacră pentru unitatea noastră națională vor rodi din plin. N-am nici îndoială. Putregaiul imperial rusesc și uneltele lui criminale mai pot face desigur, mult rău. Putregaiul mai poate răspândi duhoare pestilențiale și otrăvuri chiar moarte, ca la Tighina, Tiraspol, Dubăsari. Eu cred însă cu neîntărită convingere, așa cum cred românii din stânga Prutului, că zeci de milioane de oameni din Estonia, Letonia și Lituania din Basarabia și Ucraina, din Georgia, Armenia și Azerbaidjan, din țările Asia Centrale și din multe alte ținuturi și regiuni din Siberia, unde au apărut și acționează mișcări politice autonomiste și independentiste, nu există pe lume dorință pentru a deveni iar slavii Moscovei. Istoria lumii are un singur sens - libertatea.

● Conștiința noastră însetată de adevăr

- Recenta ediție a romanului "Speranța" este însoțită de un amplu studiu introductiv semnat de Monica Joița. E un studiu exemplar prin ținuta ideilor și a demonstrațiilor. Ce ne puteți spune despre acest studiu?

- Ar fi mai bine să adresați această întrebare domnișoarei Monica Joița, care a mai semnat și alte articole, cronici, eseuri și studii despre proza mea. Consider că meritul principal al acestui studiu, de înaltă demnitate intelectuală, este sublinierea dimensiunilor filozofice, simbolice, psihologice și sociologice ale prozei pe care o scriu. Este un studiu care se ridică la imanența textului la o dezbateră teoretică realizată în perspectiva antropologiei istorice și a fenomenologiei narative a spiritului românesc, pe care urmăresc în romanele mele. Noua ediție a romanului "Speranța" mi-e atât de dragă și pentru că are ca introducere studiul intitulat "Romanul Unirii" semnat de Monica Joița. Sunt într-un fel de acord cu ideea directoare a acestui studiu și anume: istoria și, implicit, literatura inspirată de ea, își realizează menirea doar în măsura în care contribuie la elucidarea problemelor care se pun conștiinței noastre însetate de adevăr.